

Tota la Sagrera

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I VEÏNES DE LA SAGRERA

NÚM. 212 • FEBRER 2026

Fotografia: Cristina Raso

**UN ESPAI
PENDENT**

»» Coneix els nostres CURSOS HOMOLOGATS

CICLE FORMATIU DE GRAU SUPERIOR

IMATGE PER AL DIAGNÒSTIC I MEDICINA NUCLEAR

MODALITAT: PRESENCIAL/DISTÀNCIA HORARI: MATÍ/TARDA

CICLE FORMATIU DE GRAU SUPERIOR

RADIOTERÀPIA I DOSIMETRIA

MODALITAT: PRESENCIAL HORARI: TARDA

CICLE FORMATIU DE GRAU SUPERIOR

HIGIENE BUCODENTAL

MODALITAT: PRESENCIAL HORARI: MATÍ

CICLE FORMATIU DE GRAU MITJÀ

CURES AUXILIARS D'INFERMERIA

MODALITAT: PRESENCIAL/DISTÀNCIA HORARI: MATÍ/TARDA

Pregunta'ns pels nostres cursos de «««
FORMACIÓ CONTINUADA

Edita:
Associació de Veïns i Veïnes de la Sagrera

Equip de redacció:
Agustí Carrillo, Jaume Matas.

Redactors:
Jaume Matas, Cristina Raso, Antonio Ibáñez, Rosa M. Ricart, Anna M. Casanova, Marcel, Joan Gironès, Ramona Figuerola, Benjamí Mercader, Agustí Camps, Carlos Calzada, Jordi Vilagut, Jordi González, Biblioteca LS-Marina Clotet, Núria Pérez, Juan López, Clara Garrigosa, Margarida Giral, Comissions LSEM, Elena Bigas, Ass. T'acompanyem, Borja Romero, Rafael Torres, Joan Pallarès, Agustí Carrillo

Correcció:
Agustí Carrillo

Publicitat:
Francisco Jiménez · 686 041 302

Maquetació revista:
Denís Matas
denis.matas.navarro@gmail.com

Associació de Veïns de la Sagrera:
Casal de Barri Torre de la Sagrera
Carrer Berenguer de Palou, 64-66
Barcelona 08027 - Tel. 93 408 13 34
avv.lasagrera@gmail.com

Web:
www.avvlasagrera.com

e-mail revista Veïns de la Sagrera:
totalasagrera@gmail.com

Imprimeix:
Grama Graf SCCL · Tel. 93 389 94 67
Dipòsit legal: b-19006-2012

La revista TOTA LA SAGRERA i l'AVV no es fan responsables del contingut de les informacions signades pels redactors, col·laboradors o particulars.

Amb el suport de:

EDITORIAL N. 212

FEBRER 2026

MEMÒRIA I CULTURA AMB LES PORTES BARRADES

Als voltants de la futura **Estació de la Sagrera** i del parc lineal, el barri creix sense parar. Però creix amb incertesa. Molts veïns i veïnes ens preguntem cap a on anem i quin futur ens espera, enmig d'un mercat immobiliari cada cop més gentrificador i d'esquena a les necessitats reals del barri.

Tot i això, el teixit veïnal de la Sagrera és viu, actiu i compromès. Hi ha ganes de participar i de fer barri. Però, malgrat aquesta força col·lectiva, hi ha dos equipaments que continuen tancats. Dos espais que el barri necessita amb urgència.

Parlo de la **Torre del Fang** i del teatre de l'antic **Institut Berenguer de Palou**.

La Torre del Fang, masia medieval catalogada com a bé cultural i símbol de la memòria històrica de la Sagrera, continua degradant-se tot i el seu gran valor patrimonial. Testimoni del passat del barri, ha sofert al llarg dels anys obres, ocupacions i incendis que n'han empitjorat l'estat. Malgrat les millores a l'entorn, l'edifici segueix tibat i sense un projecte de rehabilitació. La seva preservació és urgent, i l'Ajuntament de Barcelona té la responsabilitat d'impulsar una restauració immediata per evitar la pèrdua irreversible d'aquest vestigi del nostre patrimoni.

El teatre del Berenguer de Palou, tancat des de fa més de vint anys, és una altra reivindicació oberta. En un barri de més de 30.000 habitants, no disposar d'un equipament cultural digne és inacceptable. Entitats, escoles i grups de teatre, dansa i música fa anys que reclamen un espai adequat. No és cap luxe, és una necessitat. Necessitem una sala per fer teatre, concerts, conferències i activitats culturals. Necessitem cultura de proximitat. Necessitem més espais que facin barri.

La Sagrera ha esperat massa. Mentre les grans obres transformen el territori, els equipaments que el barri necessita continuen amb les portes barrades

No demanem privilegis.

Demanem que s'obrin els espais que són del barri.

Demanem compromisos clars i calendari.

Tot seguit podeu llegir un article on s'explica amb més detall la **situació del teatre de l'antic Institut Berenguer de Palou**.

JAUME MATAS PEDRA | AVV DE LA SAGRERA

Els nostres horaris d'atenció a les veïnes i els veïns
Dilluns, dimecres i divendres de 18:00h a 20:00h

Ens trobaràs:
Casal de Barri Torre de La Sagrera
Carrer de Berenguer de Palou 64-66
08027 Barcelona

Telèfon: 93 408 13 34
Correu: avv.lasagrera@gmail.com
@avvlasagrera

UN ESPAI PENDENT

Un barri de 30.000 habitants no pot continuar sense un equipament polivalent de referència.

Potser no tothom ho sap. Entre el carrer Berenguer de Palou i Pare Manyanet hi ha un teatre en desús. Un espai que durant anys va funcionar per al barri i que fins i tot l’ESMUC va utilitzar per assajar durant un període de temps, i que avui forma part del recinte de la Llotja. Fa dècades que està tancat.

Des de fa anys, entitats culturals, associacions i veïns i veïnes de la Sagrera reclamen recuperar-lo. No com un projecte simbòlic ni com una reivindicació nostàlgica, sinó com una resposta concreta a una manca real d’espais per a la vida associativa del barri.

La Sagrera té prop de 30.000 habitants. Aquesta dada, aparentment neutra, ho canvia tot quan la posem en perspectiva. Estem parlant d’un territori amb la població d’una ciutat mitjana catalana. Municipis com Cardedeu (19.000 habitants) o La Garriga (17.000 habitants) disposen de teatre auditori amb programació estable. La Sagrera, amb 30.000 habitants —més població que molts d’aquests municipis— no disposa d’un equipament escènic propi.

Però la comparativa no és una competició. És una eina per contextualitzar.

És evident que aquests municipis no tenen la gran oferta cultural que té Barcelona. No disposen de desenes de teatres al centre ni d’auditoris de referència nacional. Precisament per això, els seus equipaments municipals són imprescindibles: garanteixen vida cultural local, cohesió i dinamització comunitària.

Barcelona, en canvi, sí que té una gran xarxa de teatres. Però aquesta xarxa no està

distribuïda de manera equitativa.

I aquí comença el problema.

NO ÉS UN DEBAT CULTURAL. ÉS UN DEBAT D’EQUITAT TERRITORIAL

Dir que “Barcelona ja té molts teatres” no resol la desigualtat cultural interna. La ciutat concentra una part important de la seva oferta escènica en determinats eixos centrals. Però els barris que queden fora d’aquesta centralitat —els barris que sovint apareixen entre parèntesis en el relat cultural de ciutat— no deixen de tenir dret a una vida cultural pròpia.

La Sagrera forma part de Barcelona, sí. Però també és un barri amb identitat pròpia, amb una població equiparable a moltes ciutats mitjanes i amb un teixit associatiu actiu.

Quan municipis de 17.000 o 19.000 habitants consideren imprescindible disposar d’un auditori municipal, costa d’entendre que un barri de 30.000 persones pugui funcionar sense un espai polivalent de referència.

El dret a la cultura no pot dependre del codi postal dins la mateixa ciutat.

NO ÉS NOMÉS UN TEATRE

Reduir el debat a “volem un teatre” és empètitir-lo.

El que es reclama és un espai polivalent de gran format, capaç d’acollir:

- Concerts de bandes i corals
- Mostres de dansa i teatre amateur
- Activitats de cultura popular
- Actes de Festa Major amb aforament digne
- Jornades educatives i presentacions de centres del barri
- Assemblees i trobades comunitàries
- Projectes interdisciplinaris entre entitats

Nati Castells, directora de la companyia Gats, recorda que el teatre del centre educatiu de Berenguer de Palou tenia un escenari ampli i una capacitat considerable. Avui està deteriorat, però això no elimina la necessitat. El que posa sobre la taula és la pregunta sobre la voluntat política i el calendari real.

Castells insisteix que el teatre amateur no és un caprici. “No és només pujar a un escenari”, explica, “és crear comunitat, és compartir processos, és donar espai a la gent del barri perquè participi activament en la cultura”. I afegeix que moltes persones troben en el teatre un espai de creixement personal i col·lectiu. “És un actiu en salut”, diu. I no parla en abstracte: parla de vincles, d’autoestima, de xarxa.

Actualment, les companyies i grups del barri es reparteixen entre espais com la Torre, la Barraca, la Nau Ivanow o altres equipaments amb limitacions tècniques o d’aforament. Els centres cívics, a més, no permeten cobrar entrada, fet que dificulta la sostenibilitat mínima de projectes amateurs.

No és una queixa estètica. És un límit estructural.

“NO ÉS INTERESSANT, ÉS NECESSARI”

Antònia Luengo, guanyadora de la Medalla d’Honor de Barcelona per la seva trajectòria en la música contemporània i veïna implicada al barri, ho diu amb una frase que resumeix el debat: des del punt de vista dels creadors, aquest espai “no és interessant, és necessari”.

La Banda no pot fer concerts al barri perquè no hi ha un espai adequat on hi càpiga públic i músics. Quan s’organitzen activitats conjuntes amb altres entitats, l’aforament limita greument l’accés del veïnat.

Luengo subratlla que no es tracta només de programar concerts, sinó de generar retorn comunitari. “Si la cultura que fem al barri no es pot mostrar al barri, estem trencant el cercle”, apunta. L’absència d’un espai adequat obliga a sortir fora o a reduir activitats, i això empobreix el teixit cultural local.

Això no és una qüestió d’ambició cultural. És una qüestió de viabilitat.

UN ESPAI QUE JA EXISTIA

El teatre de l’antic Institut Berenguer de Palou va existir i va funcionar. No és una fantasia. És un espai real, avui tancat.

Al districte es va aprovar impulsar una reforma integral del teatre. Però aquí hi ha el matis fonamental: no s’ha acceptat la intervenció mínima que permetria utilitzar-lo mentre arriba la reforma definitiva.

L’Associació de Veïns també va presentar al procés de pressupostos participatius una proposta per fer-hi una intervenció provisional. Va ser rebutjada per criteris tècnics, la qual cosa feia sobrepassar el límit econòmic destinat als projectes d’aquests pressupostos.

Això significa que, tot i existir voluntat política de rehabilitació, el barri ha passat anys i encara pot passar-ne més —potser legislatures senceres— sense cap resposta efectiva.

Nati Castells ho resumeix amb una idea clau: el problema no és només el “què”, és el “quan”.

I el “quan” pot convertir-se en un temps indeterminat, cosa que acaba castigant una o dues generacions de sagrerencs i sagrerencques amants de les arts plàstiques i musicals.

UN BARRI QUE FA MÉS DE 20 ANYS QUE ESPERA

La Sagrera no és un barri qualsevol en termes de paciència acumulada.

Fa més de dues dècades que conviu amb les obres vinculades a l’alta velocitat. Calendaris canviants, afectacions constants, promeses de futur. La gran transformació urbana ha estat presentada com una oportunitat històrica.

Però mentrestant, el barri ha viscut vint anys de convivència amb obres.

Nous habitatges s’han construït. Nous veïns han arribat. La població creix. Però el ritme de creació d’equipaments no ha anat al mateix pas.

Carles Cañas, participant en diverses activitats de caire juvenil, recorda que la demanda de l’auditori no és nova ni improvisada. Fa anys que es posa sobre la taula en reunions i espais de treball. No és una ocurrència puntual, sinó una necessitat reiterada.

Quim Terré, activista veïnal i social des de fa molts anys, afegeix una reflexió important: cal concretar un projecte clar d’usos i de gestió. Però també alerta que si l’espai no existeix, el debat queda bloquejat abans de començar.

Un barri que augmenta en habitants necessita equipaments en paral·lel. Si aquests no arriben, es genera un dèficit acumulatiu.

Esperar indefinidament una reforma integral sense cap solució intermèdia no sembla una resposta equilibrada per a un barri que ja ha assumit prou temps d’espera.

EL DEBAT REAL

El debat no és si la Sagrera mereix un teatre. El debat és si un barri de 30.000 habitants,

amb creixement urbanístic intens i amb un teixit associatiu viu, pot continuar sense un espai polivalent digne.

No és una demanda de luxe. És una qüestió de:

- Equitat territorial dins la ciutat
- Reparació d’un dèficit acumulat
- Dret a la cultura de proximitat
- Salut comunitària
- Cohesió social

La Sagrera no demana privilegis. Demana coherència.

Després de més de vint anys de transformació urbana, de convivència amb obres, de promeses de futur, el barri necessita que el futur comenci també pels equipaments que sostenen la vida comunitària. I el que és “interessant” és que aquest equipament ja existeix des dels anys 60 del segle passat com a auditori de diversos centres educatius que han passat per ell, i si ara cal posar-lo al dia és per la deixadesa dels diversos governs municipals que han permès que des que l’ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya) marxés (fa més de vint anys!) l’espai s’hagi degradat i calgui gratar-se la butxaca més del compte.

La pregunta ja no és si ens podem permetre aquest espai. La pregunta és si ens podem permetre continuar ajornant-lo.

La Sagrera no demana un privilegi cultural. Demana equitat. Després de més de vint anys d’obres, creixement i transformació urbana, el barri necessita que la centralitat promesa també es tradueixi en equipaments reals. No és una qüestió d’ambició. És una qüestió de justícia territorial.

Cristina Raso, redactora de La Sagrerina.com i membre de la Junta de l’AVV de la Sagrera.

BARCELONA CONSTITUEIX LA TAULA PER L'ERRADICACIÓ DE L'AMIANT A LA CIUTAT

L'Ajuntament de Barcelona ha constituït la **Taula per l'Erradicació de l'Amiant** (TEAB), un espai de treball en què participen tots els agents implicats en la retirada d'aquest mineral tòxic. Ha de servir per assessorar el consistori en l'elaboració de **polítiques públiques** per eliminar l'amiant i garantir la salut de la ciutadania i el medi ambient.

El 23 de gener ja es va fer la primera sessió de la **TEAB** i ha comptat amb la presència de Jubilats de Macosa-Alstom afectats per l'amiant, la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona (FAVB) i l'alcalde, Jaume Collboni, entre d'altres. Collboni ha dit que l'objectiu de la taula és **l'erradicació completa de l'amiant** a totes les cobertes públiques i privades de la ciutat.

En concret, **TEAB** té diverses funcions, entre les quals **l'actualització del cens d'amiant, l'acompanyament a les víctimes** de l'amiant, **supervisar el seguiment dels protocols** perquè les retirades es facin garantint la **seguretat dels veïns**, controlant possibles fibres residuals, **especialment en zones sensibles** com escoles, centres sanitaris o entorns densament habitats, i **detectar infraccions de Salut Pública** quan això no passi, així com fer **seguiment de l'impacte d'aquest element a la salut dels ciutadans**. A més, aquest és un espai de governança compartida amb la Generalitat de Catalunya per coordinar mesures i procediments.

La llei de residus ha fixat l'objectiu de retirar l'amiant dels edificis públics i zones sensibles abans del 2028 i de tot el territori, abans del **2030**. L'Ajuntament s'ha compromès a eliminar tot l'amiant

de cobertes i instal·lacions municipals el 2028, sempre que sigui viable i segur fer-ho, prioritzant els casos en què comporti més risc potencial.

Pel que fa a la retirada d'edificis privats, segons ha dit l'alcalde, és absolutament necessària l'aprovació de la **lleï per a la gestió i la retirada de l'amiant de Catalunya**, reivindicada per les víctimes i en tràmit al Parlament català (es troba en fase d'esmena). Mentre no s'aprova, Ajuntament i Generalitat han acordat inspeccionar espais privats a la ciutat, fixar procediments per la retirada de l'amiant i establir mesures de protecció per evitar la dispersió de partícules.

L'amiant va ser un material molt utilitzat en la construcció a mitjan segle XX per les seves propietats aïllants i la resistència al foc. S'ha comprovat que la inhalació de les seves fibres en forma de pols d'amiant pot provocar malalties greus. Per aquest motiu, la fabricació, l'ús i la comercialització de l'amiant es van prohibir a inicis dels 2000, malgrat que encara hi ha molts edificis amb elements d'amiant.

Ara mateix, s'estima que hi ha uns **quatre milions de tones d'amiant a Catalunya** presents en elements constructius com teulades, dipòsits, baixants o jardineres. El cicle de vida d'aquest material és de 30 a 50 anys, per tant, l'any 2030, més del 85 % de l'amiant haurà superat la vida útil. És per aquest motiu que s'ha d'accelerar la retirada.

Junta AVV (Article elaborat amb notícies aparegudes als mitjans de comunicació)

OBRE EL CEM ESPRONCEDA, REFERENT DELS ESPORTS MINORITARIS

El **Complex Esportiu Municipal Espronceda** (carrer Espronceda 320-324) ha obert portes al veï barri de Navas-Torrent de la Guineu després d'un any i mig d'obres i d'una inversió de gairebé 17 milions d'euros. Amb una superfície de pràcticament 5.500 m², les instal·lacions tenen un **espai reservat per a esports minoritaris** com ara **el tir amb arc, la gimnàstica artística i el tennis taula**, tot i que també disposen d'un pavelló per a la pràctica d'esports en grup com ara hoquei, bàsquet, vòlei i handbol, ja que aquest pavelló es pot dividir en tres parts. Es calcula que per aquestes instal·lacions hi passaran entre 600 i 800 esportistes al dia.

A la inauguració hi ha assistit l'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni, acompanyat del regidor d'Esports, David Escudé, la regidora del districte de Sant Andreu, Marta Villanueva i representants de diversos clubs esportius. L'alcalde va assegurar que serà un espai que donarà resposta a la petició de moltes federacions i entitats esportives perquè són esports minoritaris.

Aquest equipament esportiu és un complex que no inclou piscina ni gimnàs per a abonats, una proposta que no acaba

de convèncer una part del veïnat. L'associació de veïns, que era a la inauguració, comentava que no resolía les necessitats esportives del barri, i que és més un equipament de ciutat que no pas de barri. Entre els veïns visitants també es lamentava que les instal·lacions no disposin de piscina ni gimnàs. Malgrat tot, altres celebren que es tregui rendiment a un edifici que estava "en desús i abandonat".

Una vegada feta la visita inicial vam comprovar que el nou CEM Espronceda es divideix en dos grans espais: un pavelló poliesportiu situat a l'interior d'illa i un edifici de sis plantes. La planta soterrada és per al **tir amb arc** i disposa d'una pista i vestidors exclusius per a la pràctica d'aquest esport. A la planta baixa s'hi situen les oficines i una **sala polivalent** destinada a l'ús veïnal segons ens van comentar. A la primera planta es practicarà el **tennis taula** i, finalment, les dues plantes superiors es destinaran a la **gimnàstica artística**. Segons l'Institut Barcelona Esports, també present aquest dia, l'equipament incorpora "criteris d'autosuficiència energètica i hídrica d'excel·lència ambiental".

LA SAGRERA BATEGA MÉS FORT QUE MAI

La Comissió de Festes de la Sagrera continua demostrant que el nostre barri és sinònim de vida, participació i orgull col·lectiu. Els darrers mesos han estat intensos, plens d'activitats que han tornat a posar de manifest que, quan la Sagrera es mobilitza, no hi ha qui l'aturi.

La Cavalcada de Reis d'aquest any ha estat, sens dubte, una de les més multitudinàries que recordem. Ses Majestats van recórrer els carrers del barri envoltats d'il·lusió, música i somriures. Centenars de famílies van sortir al carrer per donar-los la benvinguda en una tarda màgica que reafirma la força de les tradicions populars i la capacitat organitzativa del nostre teixit associatiu. La implicació de voluntariat, entitats i comerços va ser clau per fer possible una cavalcada tan especial.

Pocs dies després, la Rua de Carnaval ha tornat a omplir els carrers de disfresses, color i alegria. Com ja és habitual, prop de 3.000 persones van participar en aquesta gran festa col·lectiva que any rere any es consolida com una de les cites més esperades del calendari festiu. Comparses, música, sàtira i molta creativitat van convertir la Sagrera en un gran escenari a l'aire lliure, demostrant que el Carnaval aquí no només se celebra, sinó que es viu intensament. L'actuació de Landry El Rumbero i la xocolatada preparada per les famílies de l'A.E. i G. Pau Casals, va ser el millor final de la Rua de Carnaval.

I això no s'atura. Ja estem treballant amb il·lusió en les Festes de la Primavera, que tindran lloc del 22 al 26 d'abril de 2026. Seran cinc dies plens d'activitats per a tots els públics: cultura popular, música en directe, activitats infantils, propostes esportives i espais

de trobada veïnal. Mantindrem aquelles activitats que ja són marca de la casa i que el veïnat espera cada any, però també incorporarem novetats que ampliaran l'oferta i faran créixer encara més la festa. Volem unes festes obertes, inclusives, participatives i pensades per a totes les edats.

Com sempre, fem una crida a la col·laboració de les entitats del barri, veritables protagonistes de la vida comunitària. Sense la seva implicació, compromís i empena seria impossible assolir l'èxit que any rere any aconseguim. Junts podem fer unes festes encara més grans, més participades i més representatives de la riquesa associativa de la Sagrera.

A més, celebrem una molt bona notícia per al barri: un cop finalitzada la reforma, l'Espai30 – Ateneu Sagrerenc torna a estar plenament operatiu. Recuperem així un equipament clau per al desenvolupament d'activitats culturals i associatives. Les entitats residents ja hi tornen a treballar amb normalitat, i l'espai torna a estar obert al conjunt del veïnat, reforçant el paper de l'Ateneu com a punt de trobada i motor cultural del barri. La Sagrera continua avançant, construint comunitat i omplint els carrers de vida.

Des de la Comissió de Festes seguirem treballant perquè cada activitat sigui una oportunitat per trobar-nos, compartir i sentir-nos orgullosos del nostre barri.

Ens hi acompanyeu?

COMISSIÓ DE FESTES
de la SAGRERA

EL SAAC COMUNICA

El Nadal ha estat un reguitzell de dies plens de llum, trobades, música, activitats i molta vida al barri. Gràcies a tots els comerços, entitats col·laboradores i veïns que han fet possible mantenir l'esperit de barri, de comunitat, omplint de vida les places i els carrers.

Entre les activitats on el SAAC ha participat durant els passats desembre i gener podem trobar la Cursa de la Sagrera, el Tió, el concert de tuba o la Cavalcada de Reis.

Caminem junts construint un comerç viu amb futur.

SAGRERA ACTIVA
ASSOCIACIÓ DE COMERCIANTS

Nuria Pérez - Dinamitzadora
722607689 | www.sagrera.es
@saacsagrera

NOVA ORDENANÇA DE CONVIVÈNCIA DE BARCELONA

Més de vint anys després, Barcelona compta des del passat 15 de febrer amb una nova ordenança de convivència en vigor. El nou text endureix sancions per beure i orinar al carrer, declara la guerra als grafitis i inclou també mesures contra les rutes alcohòliques, els comiats de solter i els pipis dels gossos al carrer. Aquestes són les seves principals novetats.

OBLIGATORI NETEJAR EL PIPÍ DEL GOS

Des d'ara, les persones que no dissolguin amb una mica d'aigua els pipis que els seus gossos facin al carrer a Barcelona s'arrisquen a multes de fins a 300 euros. No fer aquest gest serà considerat una “infracció greu”. La norma, però, eximeix finalment de netejar les miccions dels animals d'assistència, com ara els gossos pigall.

AGREUJANTS PER ORINAR AL CARRER

En el cas de l'apartat que sanciona el fet de fer les necessitats fisiològiques al carrer, la nova ordenança estableix tres condicionants que poden endurir la multa. Orinar al carrer sortirà més car si es fa a prop de llocs on hi hagi lavabos públics o de lliure accés; al voltant de bars o discoteques, o en carrers estrets de menys de quatre metres d'amplada. En aquests casos, les sancions podran arribar fins als 750 euros. En la resta de casos, el topall continuarà sent de 300 euros, excepte en els casos especialment greus –en llocs especialment concorreguts, freqüentats per menors o que estiguin catalogats o protegits–, on la forquilla continuarà sent d'entre 750 i 1.500 euros.

Les rutes alcohòliques, en el punt de mira

Pel que fa a beure al carrer, la nova ordenança manté el règim sancionador que va de 100 a 600 euros en les infraccions lleus i de 750 a 1.500 euros quan es faci en llocs especialment concorreguts o amb presència de menors. Entre les novetats, però, hi ha que la nova normativa posa en el punt de mira les rutes alcohòliques, és a dir itineraris turístics que passen per diversos bars amb l'objectiu principal de beure alcohol. Aquesta activitat, prohibida a tota la ciutat des de l'octubre, es podrà sancionar amb multes que van dels 1.500 als 3.000 euros.

La normativa també se centra en el soroll: si s'excedeix el límit de decibels en zones acústicament sensibles la multa pot arribar als 3.000 euros. Bàsicament, l'objectiu és garantir que la festa d'una persona no provoqui insomni als altres. El mateix s'aplica a la neteja: llençar papers, embolcalls de xiclet o, en general, qualsevol deixalla que embruti el carrer, pot comportar una multa de fins a 750 euros.

Finalment, una altra pràctica habitual al centre de la ciutat, comprar llaunes de cervesa o menjar de venedors ambulants a les zones de vida nocturna, també augmenta la multa: fins a 600 €.

NOVES SANCIONS

ACTITUDS QUE A PARTIR D'ARA SE SANCIONARAN ECONÒMICAMENT SI NO ES COMPLEIXEN:

Orins dels animals

Cal ruixar amb aigua els orins dels animals amés a més de recollir-ne els excrements. (A excepció dels gossos d'assistència)

Fins a 300 euros

Exhibicionisme i manca de respecte

Atemptar contra la dignitat dels altres (amb insults, masturbacions, exhibicionisme...)

Fins a 600 euros

Elements de caràcter sexual

Està prohibit exhibir al carrer roba o altres elements que representin òrgans genitals o tinguin caràcter sexual.

Fins a 300 euros

Tors nu

Està prohibit caminar o estar al carrer sense samarreta (amb excepció de la pràctica esportiva o en zona de platges).

Fins a 300 euros

Pintades o grafitis no autoritzats

Està prohibit realitzar o col·laborar en pintades o grafitis sense autorització. També es prohibeix l'organització de rutes de grafitis. A la sanció econòmica s'afegiran les despeses de la neteja dels danys causats.

Fins a 600 euros

Rutes d'alcohol

Prohibició d'organitzar rutes d'alcohol a tota la ciutat les 24 hores del dia.

Fins a 3.000 euros

Guerra als grafitis

La norma també inclou una persecució més intensa dels grafiters a petita i a gran escala. D'una banda, s'endureix el càstig per a qualsevol autor de pintades –la nova norma preveu que no només s'hagi de fer front a una sanció de fins a 600 euros sinó que també s'hagi de fer càrrec del cost que suposi netejar el grafit i que fins i tot hagi de participar de la neteja–; de l'altra, s'inclou explícitament en les conductes prohibides promocionar o col·laborar en la realització de grafitis en zones no autoritzades com ara metros, trens o estacions.

Els comiats de solter, més vigilats

Una altra de les pràctiques que es poden sancionar a partir d'ara són alguns comiats de solter. L'ordenança prohibeix estar-se a la via pública amb “indumentària, complements o objectes que representin de manera explícita genitals humans o que tinguin un caràcter sexual evident”. I encara més, passejar sense samarreta (una cosa que es veu sovint entre els turistes al centre de la ciutat) se sancionarà amb una multa de fins a 300 euros.

La norma també preveu que, més enllà dels casos que requereixin actuar per la via penal, es castigui amb sancions d'entre 750 i 1.500 euros actes que atemptin contra la “llibertat i indemnitat sexual a l'espai públic” com ara l'exhibicionisme i masturbació a l'espai públic; les manifestacions verbals que puguin resultar degradants o humiliants; els tocaments o fregaments –també els simuladament accidentals–, el seguiment, manteniment de conductes o missatges sexuals puntuals sense amenaces ni coaccions i la insistència en tocar, abraçar o qualsevol altra conducta que es consideri que atempta contra la llibertat i indemnitat sexual, tot això es pot sancionar amb una multa de fins a 600 euros.

Menys descompte i policies amb datàfon

Un altre dels objectius del govern municipal és millorar l'índex de cobrament de sancions, ja que avui dia la gran majoria de les multes no es paguen. Una de les novetats és que, en el cas de sancions lleus o a persones que viuen a l'estranger, els agents de la Guàrdia Urbana –equipats amb datàfon– oferiran la possibilitat de pagar la multa en el mateix lloc amb descompte. Això sí, la rebaixa serà inferior a l'actual. Si fins ara era possible pagar el 50% o el 65% de la sanció si es feia aviat, ara la rebaixa serà d'un màxim del 50% si es paga en els primers deu dies des de la notificació, i d'un 40% si es paga després d'aquests deu dies però abans de la resolució administrativa.

Informacions extretes de mitjans d'informació privats i municipals

INCREMENT DE SANCIONS

MULTES MÉS CARES EN ELS SEGÜENTS CASOS:

Botellots

Consum d'alcohol a l'espai públic.

Entre 100 i 600 euros

En zones amb presència de menors o zones tensionades acústicament.

Fins a 1.500 euros

Orinar al carrer

En espais que afecten especialment la convivència (zones d'oci nocturn, carrers estrets i zones amb lavabos públics).

Fins a 750 euros

Embrutar el carrer

Amb qualsevol producte o objecte com ara papers, gots, embolcalls, xiclets, etc.

Fins a 750 euros

Soroll

Quan el soroll es produeix en zones ja tensionades acústicament.

Fins a 3.000 euros

Compra i venda il·legal

De productes procedents de la venda ambulant il·legal.

Fins a 600 euros

PER UN SANT ANDREU MÉS CÍVIC

NOVA ORDENANÇA DE CONVIVÈNCIA
SANCIONS DE FINS A 3.000 €

BARCELONA.CAT/SANTANDREU

8 | TOTA LA SAGRERA 212 · FEBRER 2026

PLA ENDREÇA

Fem la Barcelona de la teva vida

QINERA A TERRA AL CARRER PACÍFIC: TECNOLOGIA AMB ÀNIMA PER TRANSFORMAR LA DEPENDÈNCIA EN AUTONOMIA

El barri dona la benvinguda a una empresa referent en tecnologia de suport que mesura el seu èxit per l'impacte en la vida de les persones i el benestar de la seva pròpia comunitat.

El paisatge urbà del carrer Pacífic ha guanyat recentment un nou actor que promet aportar molt més que activitat econòmica a la zona. Es tracta de Qínera, una empresa social especialitzada en tecnologia de suport per a persones amb discapacitat. La seva arribada al barri no és un simple canvi de domicili; és l'expansió d'un model on la innovació tecnològica es posa, exclusivament, al servei de la dignitat humana i l'autonomia personal.

L'origen: una missió nascuda de l'experiència

La història de Qínera no s'explica des de l'ambició comercial freda, sinó des d'una realitat vital transformadora. El projecte va néixer l'any 2002 de la mà de Joaquín Romero, qui, mogut per la seva pròpia experiència personal amb la discapacitat, va decidir canalitzar el seu coneixement cap a la creació de solucions que llavors eren gairebé inexistents al nostre país. El que va començar fa més de vint anys com una resposta a la necessitat de guanyar independència, s'ha convertit avui en un referent que combina enginyeria de precisió, pedagogia i, sobretot, humanitat.

Aquesta herència fundacional marca el caràcter actual de l'organització. No es tracta només de fabricar o vendre dispositius; es tracta de comprendre les barreres diàries que limiten les persones i trobar la clau tecnològica per derrocar-les. Des de sistemes que permeten controlar un ordinador amb la mirada fins a la creació d'entorns sensorials que faciliten l'aprenentatge i el joc, tota la seva activitat manté viu l'esperit original de l'any 2002: cercar solucions reals per a persones reals.

Una empresa amb doble propòsit: social i econòmic

El que diferencia Qínera d'altres tecnològiques és la seva

estructura de valors com a empresa social. El seu èxit no es llegeix exclusivament en balanços financers —tot i que aquests són essencials per garantir la seva independència i capacitat d'innovar—, sinó en l'impacte generat en els seus usuaris i en el desenvolupament del seu propi equip humà. El format d'aquesta companyia és el de una cooperativa de treballadors, això vol dir que els treballadors són els propietaris de la companyia.

L'activitat a la nova seu se centra en tres eixos: la comunicació, l'autonomia i el desenvolupament. A les seves instal·lacions es treballa per facilitar que infants, joves i adults amb diversitat funcional puguin expressar-se, aprendre i viure de la manera més plena possible. És, a la pràctica, un laboratori d'oportunitats i drets.

Proximitat i futur al barri

La tria del carrer Pacífic per a aquesta nova etapa respon a una voluntat clara de proximitat. Qínera arriba amb la intenció de ser un veí actiu, obert i connectat amb el teixit local, des de les escoles fins als centres assistencials de l'entorn. En un món on la tecnologia sovint sembla aïllar-nos, aquesta empresa aposta per tot el contrari: utilitzar la ciència per incloure tothom en la vida del barri i de la societat.

L'arribada de Qínera, que actualment compta amb 40 treballadors, representa una injecció de talent i compromís per a la zona. El barri no només rep una seu corporativa d'avantguarda, sinó que acull un projecte amb una trajectòria consolidada de més de dues dècades, nascut de la visió d'un fundador que va creure que una altra forma de fer tecnologia era necessària. Una revolució silenciosa que, des d'ara, ja té la seva nova llar al carrer Pacífic.

Borja Romero, General Manager

<https://qinera.com/es/>

Comprometidos con un mundo más inclusivo

TORNA EL FIREM-NOS!!!

El proper **diumenge 12 d'abril, des de les 11 fins a les 13 hores tornem a tenir una cita a la plaça dels Jardins d'Elx.**

Com cada any, ens trobem de nou amb la fira amb finalitats solidàries que organitzem les escoles públiques del barri, **El Sagrer, Congrés-Indians, L'Estel, Pegàs i IE Els 30 passos**, amb l'objectiu d'obtenir uns diners que ajudaran els infants d'aquestes escoles a poder realitzar activitats que no podrien fer sense aquests ajuts. Les nenes i els nens de les escoles, ajudats per les seves mestres, elaboren uns treballs de plàstica que ells mateixos venen.

Us animem a totes i a tots a acostar-vos-hi per tal de veure la solidaritat i companyonia que es viu en aquesta activitat. I si algun objecte us agrada no dubteu en adquirir-lo!

Comissió de La Sagrera Es Mou per les Escoles

XERRADES DE MIRADA DE DONA

L'Associació “Mirada de dona” ha reiniciat les seves xerrades amb una ponència molt interessant a càrrec del Sr. Marcel Olsina, “Teniu por a la tecnologia”, el passat 23 de febrer, com sempre al Centre Cívic de la Sagrera, “La Barraca”.

Ha parlat de com ajudar les persones grans a reconèixer les barreres tecnològiques, entendre que no són un problema personal i dotar-les d'eines psicològiques pràctiques per guanyar autonomia, confiança i tranquil·litat en utilitzar tecnologia. Cal transformar la frustració en acció, que els assistents entenguin que la dificultat no és una “incapacitat personal”, sinó una falta de disseny inclusiu, i dotar-los d'una ruta d'autonomia.

El 27 d'abril, dins del cicle “Dona, cuida't”, ens visitarà a Sra. Rebeca Burgos, infermera de la Vall d'Hebron, la qual ens parlarà sobre “Què li passa a la nostra audició amb l'edat?” Escoltar bé per viure millor.

La pèrdua progressiva de l'audició, la presbiacusia, és un procés natural en què es produeix un deteriorament de l'oïda interna. Presentar dificultats per entendre una conversa quan hi ha un ambient sorollós o la necessitat d'augmentar el volum de la televisió i seguir sense entendre el que diuen, poden ser alguns dels símptomes.

Com sempre, aquest dia farem recapte solidari d'aliments: cereals, galetes, cacau en pols, tonyina i bolquers talles 5 i 6, Recordeu que les xerrades són gratuïtes i obertes a tothom.

La Junta de Mirada de dona.

LA SAGRERA-MERIDIANA, ROVELL DE L'OU DEL CAOS DE RODALIES

Segons RENFE a Catalunya hi ha 124 estacions de rodalies repartides en 19 línies. Una de les estacions més recents és la de La Sagrera-Meridiana, on les línies de rodalies R3 i R4 enllacen subterràniament amb les del metro L1, L5, L9 i L10, i en superfície amb nombroses de bus urbà i interurbà, que superen les 500 expedicions diàries. El total de la xarxa ferroviària catalana, comptant ADIF i Ferrocarrils de la Generalitat té 1386 quilòmetres.

La primera estació de passatgers de la Sagrera es va inaugurar el 1854 a la línia de França, que arribava fins a Granollers, la qual era un baixador que es deia Horta, però va durar pocs anys. Llavors, la Sagrera era un nucli encara molt petit, i això era a la riera d'Horta, a l'alçada d'on avui hi ha el Pavelló del Camp del Ferro.

Tot i que el 1917 es va començar a construir l'estació de mercaderies, on algun dia s'aturaran els trens d'alta velocitat, la Sagrera no va tornar a tenir una nova estació de passatgers fins al 20 de febrer de 2011, quan entraria en servei la nova estació de La Sagrera Meridiana i el seu intercanviador, inaugurat el dia 16 anterior, després d'un tall ferroviari de cinc mesos per les obres. Segle i mig després, als límits de la Sagrera tornava a existir una estació per a passatgers.

La facilitat de connexió de la nova estació amb quatre línies de metro, va desplaçar bona part dels passatgers que fins aleshores utilitzaven Sant Andreu-Arenal, avui Fabra i Puig, al temps que creixia el nombre de busos que s'aturaven a la Sagrera.

Centre Cívic la Sagrera “La Barraca”

Xerrada:
“QUÈ LI PASSA A LA NOSTRA AUDICIÓ AMB L'EDAT? Mirada de Dona
DILLUNS 27 D'ABRIL, A LES 17:30 h

Escolta bé per viure millor

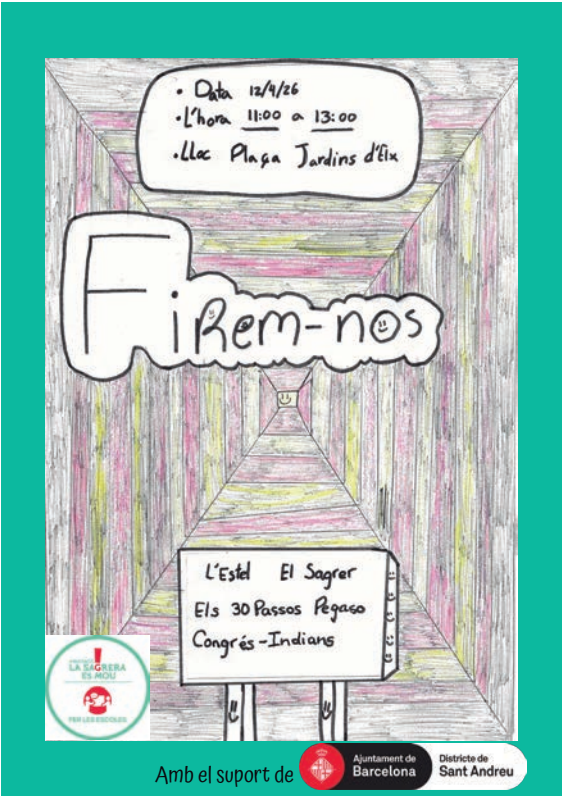
La pèrdua progressiva de l'audició, la Presbiacusia, és un procés natural en el qual es produeix una deteriorament de l'oïda interna. Manifestar problemes per a entendre una conversa quan hi ha un ambient sorollós o la necessitat de pujar el volum de la TV poden ser alguns dels símptomes.

Parlarem també de la higiene de les oïdes i d'alguns factors a evitar quant a l'exposició al soroll.

Participa en la recollida d'aliments!
Recordeu que tots els aliments han de ser de llarga caducitat, i els que més es necessiten són: cacau en pols, cereals per esmorzar, galetes, tonyina. I com sempre, recollirem també productes infantils: bolquers talla 5 i 6.

Gratuïta i oberta al públic.

VEÏNA, AFILIA'T I ORGANITZA'T AL SINDICAT

Farà just un any, el **Sindicat d'habitatge de la Sagrera, Navas i Congrés** es federava a la nova **Confederació Sindical d'Habitatge de Catalunya**, fruit d'un procés de dos anys de debat i reflexió de la majoria del **Moviment per l'Habitatge de Catalunya** que culminava en el **II Congrés d'Habitatge** el 8 i 9 de febrer del 2024. Aquesta nova organització naixia amb uns propòsits clars: fer un salt qualitatiu i quantitatiu en el sindicalisme d'habitatge per acabar amb la problemàtica d'habitatge i el seu problema d'arrel, el sistema capitalista.

Aquesta nova organització havia de condensar tot el coneixement après del sindicalisme per l'habitatge desenvolupat al llarg dels anys de forma autònoma, dotar-nos d'una estructura de seccions per propietats, capacitar la militància, a les persones amb diferents problemàtiques, i poder donar un cop fort a la taula com a mostra que no deixarem que se'ns pixin a la cara: la casa és de qui l'habita. En definitiva, empoderar-nos com a classe treballadora per desenvolupar una nova eina sindical amb arrelament a tot el territori, per continuar lluitant pels nostres interessos. Per aquest motiu, per sostenir l'organització, l'acció sindical, i fer front a la repressió, vam aprovar un mecanisme de finançament que fins ara no teníem el Sindicat de la Sagrera, Navas i Congrés: les afiliacions. Al sindicat entenem les afiliacions com un mecanisme de sosteniment col·lectiu per la nostra independència política de partits o institucions. La nostra acció sindical comporta despeses econòmiques individuals: des de comprar material, imprimir cartelleria o costejar els casos de repressió... L'afiliació és una forma de garantir que podem cobrir aquests costos i continuar avançant en un sindicalisme d'habitatge amb més força. Afiliar-te a la COSHAC a través del Sindicat d'habitatge del barri, implica que un % d'aquesta quota anirà destinada directament al Sindicat d'Habitatge del barri, contribuint a la lluita per l'habitatge a la Sagrera.

Al Sindicat també tenim les nostres despeses fruit de l'acció sindical més quotidiana: imprimir octavetes i cartells per distribuir pel barri, enviar burofaxos a propietats per poder negociar contractes o condicions de lloguer, compra de material necessari per actes que duem a terme, etc. A més a més, un 10%

d'aquesta quantitat que va destinada al Sindicat, la reservem per a la caixa de resistència, que va destinada a cobrir casos repressius del sindicat, multes, i altres despeses derivades de la repressió que hem d'assumir com a sindicat. En definitiva, afiliar-se permet continuar enfortint el sindicalisme d'habitatge tant a escala nacional com a escala local.

Aquí al barri tenim diferents exemples de lluita sindical. Infinitud de desnonaments aturats a porta, o abans d'arribar-hi. Solucions habitacionals per a famílies, o blocs organitzats per lluitar contra els abusos de les propietats, i famílies i persones empoderades després de viure anys d'abusos i racisme institucional amb l'acompanyament emocional del sindicat. A més a més, nacionalment, el sindicalisme d'habitatge va acumulant victòries, com la recent aturada del desnonament de tot un bloc a Manresa, fent retrocedir la policia, la infinitud de desnonaments aturats, famílies allotjades, o les lleis insuficients aprovades per la pressió sindical. El que tenim clar és que el sindicalisme d'habitatge funciona i és útil, perquè els drets i interessos de la classe treballadora només es garanteixen quan els fem garantir amb el poder de la nostra organització.

Els drets que té qualsevol afiliat són els següents:

1. Participar de tots els espais de l'organització.
2. Rebre tots els documents i la informació sobre la feina que està fent la Confederació.
3. Dret a rebre assessorament i suport dels nostres col·lectius, a assessorament legal, a estar cobert pel nostre conveni antirepressiu en cas de necessitar-ho i a poder accedir a la caixa de resistència.

Per acabar, volem afirmar el sentit polític que té afiliar-se en un context de crisi permanent com l'actual, on l'habitatge està al centre de l'empobriment i la desposseïció. És un acte de barri, de lluita i de transformació. Per estar en contacte amb el vostre sindicat local i tenir accés a l'estructura nacional, és teixir una xarxa més forta al barri, més conscient i més combativa. En definitiva, un acte que aposta per reconèixer que aquest sistema no funciona i que cal organitzar-se per fer-hi front.

SEGUEIX-NOS A LES NOSTRES XARXES SOCIALS

@mercatfelipii

Mercat Felip ii

I ASSABENTA'T DE TOT EL QUE PASSA AL NOSTRE MERCAT, NOVETATS, PROMOCIONS I MOLT MÉS

C/ Josep Estivill, 33, Barcelona
+34 932 779 754 +34 626 926 436
@km.verd

NAU BOSTIK
ESPAI DE CREACIÓ I DIFUSIÓ DE LA CULTURA

El 10 de juny es compliran cent anys de la mort d'Antoni Gaudí, per això aquest 2026 ha estat proclamat Any Gaudí i no és la primera vegada que al Tota la Sagrera parlem de la relació del genial arquitecte amb el nostre barri. Ho vam fer al número 167 de desembre de 2016, a l'article "Gaudí i l'Algodonera Canals", on parlàvem de les relacions entre l'arquitecte i el seu deixeble Joan Rubió i Bellver, el qual va construir la fàbrica sagrerenca, o de la relació, segons diversos testimonis, de Gaudí amb una de les filles dels propietaris que acabaria fent-se monja de clausura.

Avui parlem de la relació entre Gaudí i l'escola Mare de Déu dels Àngels i la seva fundadora, juntament amb el Pare Manyanet, la Mare Encarnació Colomina, a qui la Sagrera va dedicar uns jardins, inaugurats el desembre de 2024.

Abans, cal dir que la demarcació parroquial de Sant Josep Manyanet (Els Padres), físicament a Sant Andreu, abasta una part del barri de la Sagrera, el sector del Camp del Ferro, carrers Gran i Berenguer de Palou. En aquesta parròquia hi ha un Memorial amb diversos objectes testimoni de la relació entre Manyanet, Gaudí i Colomina, Memorial que atén visites gratuïtes concertades.

Entre els objectes figura un Nen Jesús propietat de la família materna de la Mare Encarnació Colomina, la qual és una antiga imatge de l'escultor Ramon Amadeu (1745-1821). Gaudí la va veure a la Casa Mare de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret a Aiguafreda i assolí que les monges li cedissin. La tenia al taller i l'anomenava "Lo Diví Nen". Finalment, anys després de la mort de la Mare Colomina, la superiora la cedí per al projectat museu.

A la inversa, una imatge de la Immaculada de l'oratori del Mas de la Calderera on va néixer Gaudí, la qual l'arquitecte tenia al seu taller, va anar a parar a la Casa d'Aiguafreda donada per l'insigne arquitecte.

Els dies de la Setmana Tràgica de 1909, la Mare Colomina es quedà a la Sagrera, refugiada en una casa veïna. El convent i escola no van ser assaltats, però si patiren destrosses en el mobiliari, en ser caserna de la tropa. Antoni Gaudí, coneixent la dificultat de las monges en refer els danys, va regalar el piano de la seva casa familiar de Reus per continuar les classes de música. També va cedir una campana de vidre amb una Mare de Déu, pertanyent a l'àvia materna de Gaudí, el qual li va donar a la Mare Colomina amb la condició que resés pels difunts de la seva família. Ella la va conservar sempre a la seva cambra, fins al moment de la seva mort.

Quan el 1910 Gaudí anà a París amb Eusebi Güell, va tornar malalt de febres de Malta, i va anar a guarir-se a Vic i després a Puigcerdà, on el 1911, trobant-se molt malament, arribà a fer testament. Tingueren cura d'ell les monges i Gaudí els va regalar, en testimoni d'agraïment, el rosari de la seva mare, un altre dels objectes que el 1933 la Mare Pilar Mas va lliurar al Pare Oromí per al futur museu.

Un exemplar del Kempis regalat per Gaudí el 1908, i altres objectes, mostren la relació de Gaudí amb l'entorn sagrerenc. Un bon any, l'any Gaudí, per recordar aquestes petites i senzilles històries del nostre entorn.

FES PUBLICITAT,
FES BARRI

PERRUQUERIA
MAR-I-BEL

Tel. 93 352 29 63

C/ Sant Antoni Ma Claret, 474, 1r 2a
08027 Barcelona

T'ACOMPANYEM, CONCURS LITERARI

Ens complau anunciar la VI Edició del Concurs de Relats Curts adreçat a persones en situació d'atur i ciutadans migrants. Aquesta iniciativa té com a objectiu donar visibilitat i veu a les experiències i vivències d'un col·lectiu que, sovint, no troba espais per expressar els seus relats, sentiments i perspectives.

El concurs està obert a totes aquelles persones migrants i aturades que vulguin compartir les seves històries a través de l'escriptura. Considerem que la literatura és una eina potent d'integració, expressió i reflexió, que permet valorar la diversitat de les experiències humanes i fomentar la inclusió social.

Bases del concurs:

Requisits:

- Ser persona migrant o estar en situació d'atur.
- El relat ha de ser original i inèdit, escrit en

castellà, català o llengua materna del/de la concursant.

- Extensió màxima de 4 fulls mecanografiats a una sola cara, amb marges de 2,5, font Arial mida 12 i interlineat d'1.5.
- Format: Word
- Lliurar dues còpies, sense signatura ni senyal que indiqui la procedència.

Data límit d'entrega: 8 de maig de 2026

Premis: els relats seleccionats seran premiats amb la seva publicació en un llibre digital, a més d'una difusió en mitjans de comunicació d'àmbit nacional.

Objectius del concurs:

- Fomentar la participació activa dels migrants i persones aturades a la societat a través de l'escriptura.
- Sensibilitzar sobre les realitats i reptes als quals

s'enfronten els col·lectius vulnerables.

- Promoure l'intercanvi cultural i l'aprenentatge mutu entre diferents comunitats.

Agrairiem molt el vostre suport en la difusió d'aquesta convocatòria entre els usuaris dels vostres programes i a les vostres xarxes de contacte. La vostra col·laboració és fonamental per arribar al màxim nombre possible de participants i donar visibilitat a aquesta valuosa iniciativa.

Per a més informació i per enviar els relats, podeu contactar amb nosaltres al següent correu electrònic: tacompanyem@gmail.com

Quedem a la vostra disposició per a qualsevol consulta addicional.

[info\[@\]tacompanyem.org](mailto:info[@]tacompanyem.org) - 607032671

C/ Biscaia, 402, Barcelona

MISTERIS DEL DISTRICTE PLAÇA DE LES RATES, LES ESCORRIALLES DEL NADAL

En el passat número d'aquesta revista constatàvem que el Nadal no acabava d'arribar a la nostra plaça de l'Assemblea de Catalunya. L'aparició d'una furgoneta blava, amb la llegenda: "Cuidem Barcelona Aigua", semblava que hi posaria remei, però no va ser així, es van limitar a canviar l'aigua; anem a dir... com qui canvia l'aigua de les olives, però res més, no van ser capaços ni d'encendre una bombeta. La maledicció de la plaça va ser més forta!!

Al final del Nadal, amb els Reis de retorn a Orient, sí que se'n van recordar de la plaça per instal·lar-hi el tradicional Punt de recollida d'Avets de Nadal. Ja no calien llums, evidentment, però, misteriosament, per a aquestes coses sí que la Sagrera compta.

En la recollida d'arbres també van passar coses estranyes, ara bé, aquest cop van ser al voltant del Parc de la Pegaso, el centre tel·lúric principal del districte (recordem que allí van començar els Misteris amb els cotxes que apareixien de nit). La influència sobrenatural del Parc es va revelar un altre cop, ja que no hi havia manera de trobar cap centre de recollida d'arbres en tot el Parc, i això que sembla un lloc molt indicat per iniciar un procés de compostatge de les restes vegetals, però el Nadal tampoc hi entra. En la web del Nadal de l'Ajuntament s'anunciaven 226 punts de recollida d'avets, però els dos més propers al Parc, en els carrers limítrofs de Rovira i Virgili i de Portugal, van patir importants alteracions.

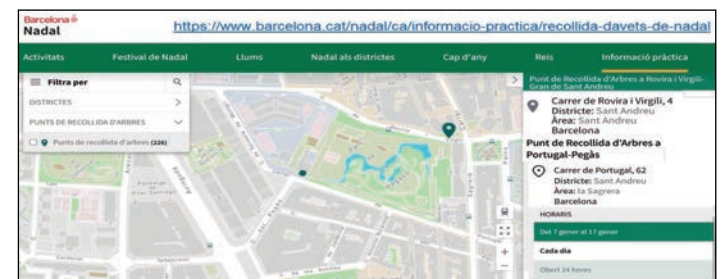
El del carrer Rovira i Virgili, a l'alçada del n.4, no existia, no hi havia res, ni rètol, ni barana, ni cap vestigi, com si la terra l'hagués engolit. Potser se'n van adonar, i llavors, el que havia d'anar al carrer Portugal, a l'alçada del n.62, perquè no li passés el mateix, realment el van col·locar al carrer Torroella de Montgrí, a l'alçada del n.5. Torroella ja és un carrer que no toca al Parc, entremig hi ha l'escola Pegaso que fa de coixí i esmorteix les estranyes i inexplicables influències del Parc, segurament per això es va mantenir i no va desaparèixer.

I és que els misteris no descansen ni per Nadal
SEID (Sagrerenc Espantat i Desconcertat)

Per a més informació: **HYPERLINK**
<https://www.barcelona.cat/nadal/ca/informacio-practica/recollida-davets-de-nadal>

Cuidem Barcelona-aigua": Vehicle utilitzat pels operaris que van canviar l'aigua de la font el 15 de desembre 2025

Imatge de la pàgina web de l'ajuntament a on s'indica els punts de recollida d'arbres de Nadal de la zona al voltant del Parc de la Pegaso

Punt de recollida d'arbres de nadal situat al C/ Torroella n.5

LA STRATA SUBTERIORA PREROMANA, EL CARRER DE CONCEPCIÓN ARENAL

El carrer sagrerenc de Concepción Arenal té dues singularitats:

- és dels pocs carrers de la Sagrera amb un traçat que no és del tot rectilini.

- dibuixa el límit occidental del nostre barri, fent frontera amb el del Congrés-Indians.

Aquestes peculiaritats no són fruit de la casualitat, ja que el carrer segueix la ruta de l'antic camí de Gràcia a Sant Andreu de Palomar. Però el traçat i la història d'aquest camí va molt més enllà de comunicar aquestes dues poblacions del Pla de Barcelona.

Per l'àrea geogràfica que ara ocupa Barcelona i la seva Àrea Metropolitana, hi havia molts d'altres camins que seguien inicialment el curs de rieres que desembocaven al Besòs, al Llobregat o al mar. També resseguien el traçat de camins romans o preromans prèviament existents com, en el cas que ens ocupa, de la Strata Subteriora o Via Francesca, que probablement ja existia a l'època de la República Romana (509 a. C. – 27 a. C.) o fins i tot a períodes previs a la presència dels romans al nostre territori. És versemblant pensar que aquesta fos la via més important del Pla de Barcelona abans de la creació de la colònia romana Barcino, i que era un vincle de comunicació entre els nuclis iberoromans de l'àrea Laietana durant la primera etapa de romanització del país.

La via, que tenia el seu inici al Maresme i arribava fins a Sant Just Desvern, accedia a l'actual terme municipal de Barcelona travessant, per l'angle nord-est, el sector ocupat pel grup d'habitatges del Baró de Viver, i continuava pel traçat de l'actual carrer de Calonge.

A continuació, es dirigia cap al carrer del Palomar, fins a arribar a la plaça de Mossèn Clapés. El recorregut prosseguia pels actuals carrers de Bartrina i de Concepción Arenal, tot travessant els sorralles dels torrents de Campanyà, d'en Tisso i d'en Dragó, així com la riera de Sant Andreu, el torrent de Parellada i el llit de la riera d'Horta, punt aquest pel qual entrava a la Sagrera.

Finalment, passava per les immediacions de Ca l'Armera i arribava al torrent de la Guineu, que creuava a l'alçada de l'actual carrer

de les Navas de Tolosa. Amb posterioritat, quan ja existia la Via Augusta romana, aquesta es creuava amb la Strata Subteriora al lloc on ara hi ha la plaça de Mossèn Clapés, a Sant Andreu de Palomar.

La majoria dels camins com aquest van desaparèixer o foren desdibuixats pels efectes de la industrialització de mitjans del segle XIX i per l'aplicació del projecte urbanístic d'Ildefons Cerdà, però carrers com el de Concepción Arenal es varen construir seguint el seu traçat previ, malgrat la massiva urbanització del seu entorn.

La Strata Subteriora es conegué, molt més recentment, com a camí del Mig, perquè dividia la ciutat en dues parts longitudinals entre la serra de Collserola i el mar, i com a camí de la Travessera, perquè travessava tot el pla de Barcelona. D'aquí sembla que han heretat el nom les actuals Travessera de Gràcia i Travessera de les Corts.

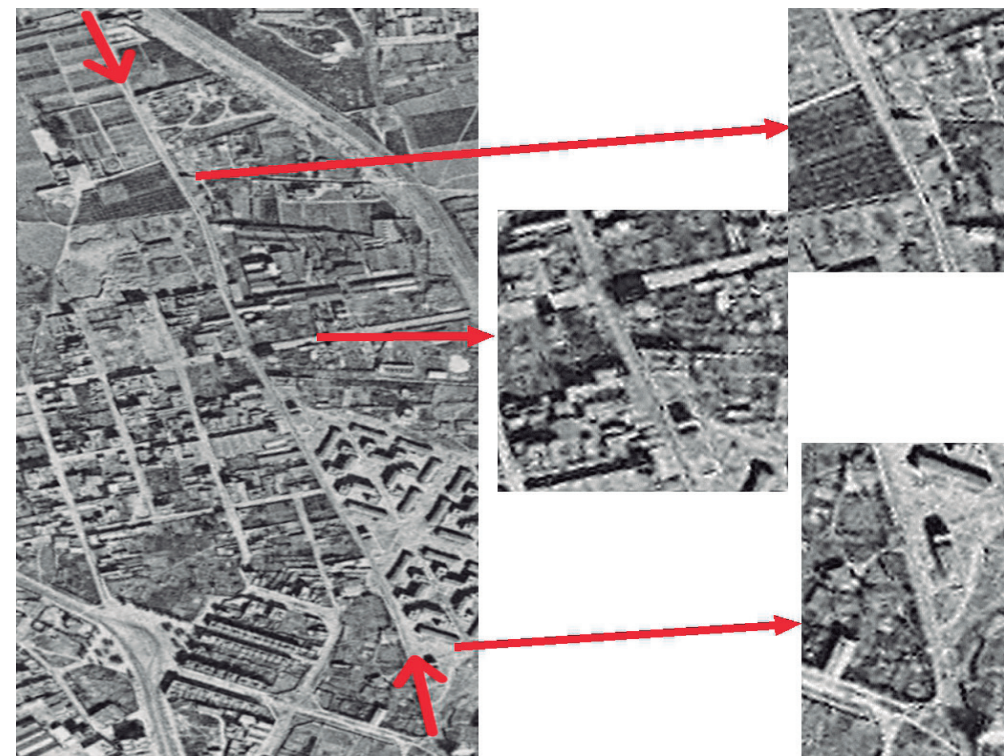
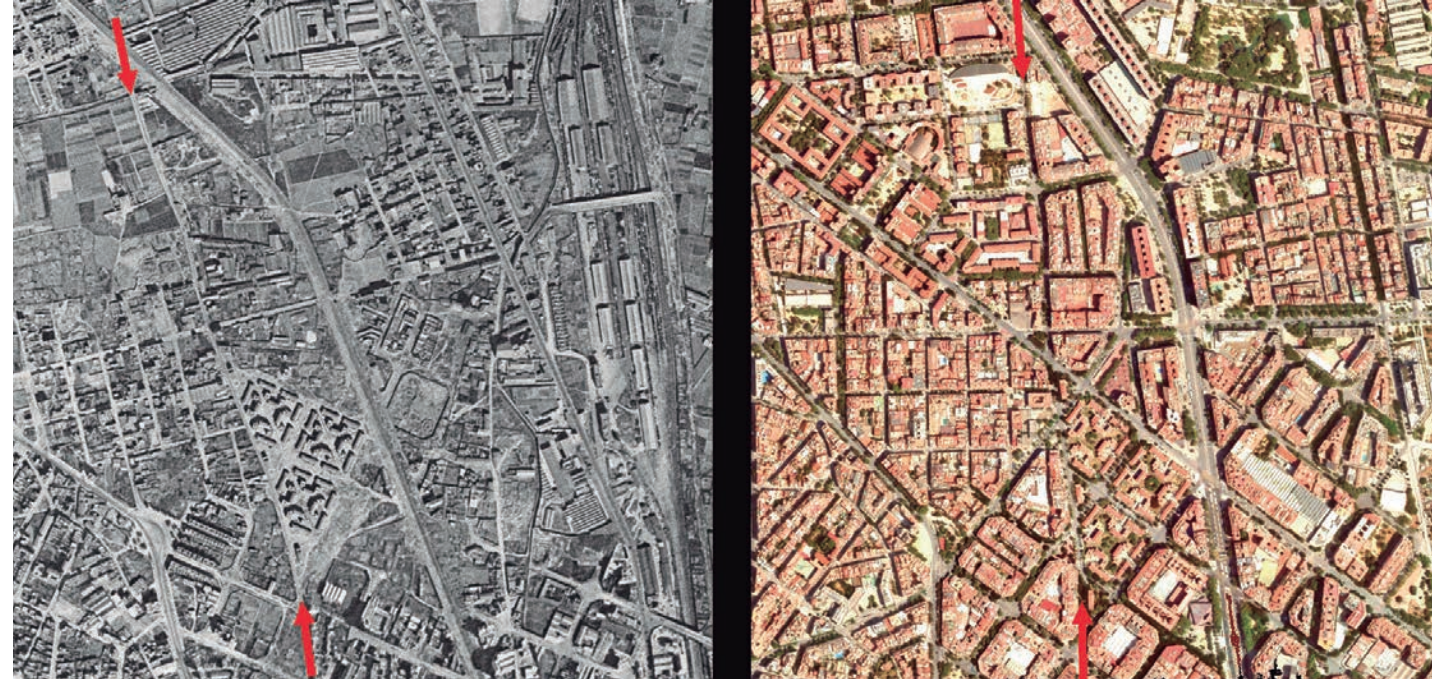
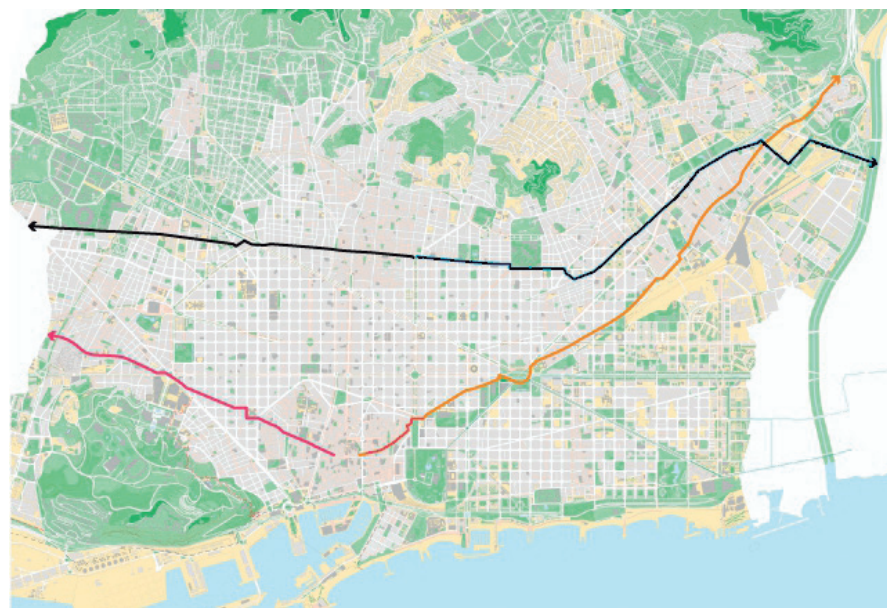
La part que passava per la zona de la Sagrera, de nord a sud, coincideix amb el recorregut de l'actual carrer de Concepción Arenal. Aquest tram del carrer, ara fa de límit entre dos barris de Barcelona, però abans de l'any 1897, moment de l'annexió a Barcelona de diversos municipis del seu Pla, ho feia entre els termes municipals de dues poblacions: el poble de Sant Andreu de Palomar, a banda de muntanya, i Sant Martí de Provençals, a banda de mar.

Recordem que la Sagrera, fins a la seva annexió a la Ciutat Comtal, era un barri del municipi de Sant Martí de Provençals, que no formava part de Barcelona.

El Carrer de Concepción Arenal: Es diu així des del 17/03/1908. Noms anteriors: Travessera o Camí de Dalt i carrer de Barcelona.

Dedicat a Maria de la Concepción Arenal Ponte (Ferrol, 31 de gener de 1820 - Vigo, 4 de febrer de 1893). Sociòloga, pedagoga i assagista precursora del moviment feminista a Espanya. Els seus fronts de lluita foren la qüestió obrera, la reforma penal i la defensa de la dona. Promogué la societat de la Creu Roja per a l'assistència dels ferits en les guerres carlines; també fundà la Constructora Benèfica, una societat dedicada a la construcció de cases barates per a obrers. Va ser la primera dona a rebre el títol de visitadora de presons de dones.

La línia superior mostra la Strata Subteriora superposada sobre el mapa de Barcelona, mentre que la inferior és la Via Augusta. Ambdues es creuaven a un punt ocupat ara per la plaça de Mossèn Clapés. Imatge: Ajuntament de Barcelona i Cossetània Edicions.

Imatges aèries on s'assenyala el carrer de Concepción Arenal al seu pas per la zona de la Sagrera. La fletxa de dalt està situada a l'alçada de l'actual Canòdrom, a la cruïlla amb el carrer de la Riera d'Horta, a prop de l'avinguda de la Meridiana. La de baix, on es creua amb el carrer de Navas de Tolosa.

La fotografia de l'esquerra està captada l'any 1946 i la de la dreta l'any 2025.

A les imatges més petites, extretes de la fotografia de l'any 1946, s'observa com encara es conservaven trams del carrer, que aparentment sembla estar encara sense asfalt, amb trets similars als d'un camí semi rural.

Imatges: web de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya.

Joan Gironès Pau
Comissió Centre de Documentació de la Sagrera

Bibliografia

Travesset i Queralto, Magí. "Estudi de la xarxa viària de tradició romana a l'àmbit geogràfic del Pla de Barcelona", Finestrelles, 1995, núm. 7 Martínez i Edo, Miquel "Els camins antics de Barcelona. 21 itineraris de senderisme urbà seguint les traces dels camins antics al pla de Barcelona", 2022. Cossetània Edicions. Web del Nomenclàtor de Barcelona, URL: <https://www.bcn.cat/nomenclator/> [Darrera lectura: 12/02/2026]

La Sagrera Es Mou per les Lletres ja prepara una nova sessió literària, emmarcada en les Festes de Primavera tot i que l'acte s'avançarà una setmana, a les portes de Sant Jordi. Serà el 17 d'abril quan es durà a terme aquest acte, que comptarà amb la presència d'un convidat d'excepció: l'escriptor Vicenç Villatoro.

Periodista de professió amb una llarga trajectòria a la premsa escrita i a la petita pantalla, va dirigir el diari Avui a la dècada dels 90 i va ser director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a principis de segle, a més de presentar diferents programes a TV3, com "Millennium", "Trossos" o "Crònica 3". La seva carrera literària ha estat reconeguda amb diferents i prestigiosos premis, com ara el Sant Jordi, el Sant Joan, el Ciutat de Barcelona o el Prudenci Bertrana. A més, les

VICENÇ VILLATORO, PRÒXIM CONVIDAT DE LSEM PER LES LLETRES

seves obres han estat traduïdes al castellà, al francès, l'alemany i l'italià.

Personatge polifacètic, és autor de lletres de cançons, com ara les de l'àlbum "Fugida" musicat per Ramon Muntaner, a més d'haver participat com a guionista en produccions cinematogràfiques com "La teranyina" o "Havanera". Diputat al Parlament de Catalunya entre 1999 i 2002, ha estat al capdavant de l'Institut Ramon Llull o del Centre de Cultura Contemporània entre altres institucions.

Recentment ha publicat la novel·la "Polonesa", de la qual se'n parlarà en la conversa a mantenir en el decurs de la sessió literària, a l'igual que de les històries familiars descrites a "Un home que se'n va", "La casa dels avis" o "La febre de l'aigua". Les persones que assisteixin a aquest acte, que començarà a dos quarts de set del vespre, podran adquirir exemplars dels seus llibres i sol·licitar a l'autor que els hi signi i els hi dediqui. L'organització confia que la presentació es podrà fer a les instal·lacions del renovat Espai 30.

Aquesta primavera és previst que La Sagrera Es Mou per les Lletres presenti les novel·les

"La merda de la muntanya" i "Sucre amarg", de la Núria Picornell i d'en Sebastià Puga. A l'inici de la temporada estival, coincidint

amb la revetlla de Sant Pere, es preveu una nova sessió literària, en aquesta ocasió amb el flamant premi Josep Pla, el filòsof i teòleg Francesc Torralba. L'acte amb aquest catedràtic de Filosofia de la Universitat Ramon Llull es preveu que es dugui a terme el divendres 26 de juny. Al setembre, abans de cloure l'estiu, en Jordi Vilagut presentarà la seva nova creació, "Or i gens".

Hem començat l'any 2026 carregats d'il·lusions i de reptes. Aquest any celebrem el 15è. aniversari de la nostra fundació i és un moment idoni per posar en valor tota la bona feina feta al llarg d'aquests anys. Per a celebrar-ho organitzarem diferents actes oberts a tothom. Ens agradaria que arribessin al màxim de gent i que la participació en els mateixos fos molt alta. La nostra naturalesa plural, oberta i comunitària és el que ens defineix i no tindria sentit que no ho celebréssim amb la comunitat del barri on centrem la majoria de les nostres accions.

El cor **La Sagrera gòspel** complirà, també, deu anys i per aquest motiu, la Comissió de festes de la Sagrera ha decidit que sigui la responsable de fer el pregó de les Festes de primavera del barri. De forma conjunta recordarem l'Esther Alsina, que ens ha deixat fa poques setmanes, cantaire del cor i persona activa de la comissió.

I arribarà el moment tan esperat de tornar a l'Espai-30- Ateneu Sagrerenc del carrer d'Hondures, tres naus recentment rehabilitades

EL 2026, UN ANY MOLT ESPECIAL PER A LA SAGRERA ES MOU (LSEM)

per l'Ajuntament de Barcelona. Malgrat que al llarg d'aquest any i mig que han durat les obres hem estat molt ben acollits als diferents llocs on ens hem reubicat, Espai Jove Garcilaso, Escola Estel, Casal de Barri Torre de la Sagrera, Escola Pegaso, Escola El Sagrer i Biblioteca Marina Clotet, sempre és un motiu d'alegria tornar a casa nostra i, més encara, si l'espai s'ha millorat i equipat en condicions. En aquest equipament, en el qual LSEM participa en la seva gestió comunitària, esperem continuar creixent fent més activitats i incorporant més associats i més voluntaris que faci més fortes les 19 comissions de treball que ja tenim en marxa en l'actualitat. Tant de bo se'n creïn de noves i puguem impulsar més iniciatives d'interès en un futur.

Un altre factor que ens esperona, és la integració a LSEM del **Centre de Documentació de la Sagrera**, una entitat que tenia 21 anys d'antiguitat i que amb tot el seu bagatge i actius, va decidir a finals del 2025 fer el pas i passar a formar part de LSEM.

I per a contribuir a visualitzar i difondre millor tot el que fem, comptem amb una nova web, una magnífica eina de comunicació que s'ha estat elaborant durant tot l'any passat i que ara ha de ser un punt d'informació, de consulta i de trobada de tothom que vulgui saber que és i que fa LSEM.

CERTAMEN PAPERS ROBATS QUE CREMEN

La Sagrera Es Mou per les Lletres ha decidit endegar un certamen literari vinculat a l'acte que durà a terme el 17 d'abril de 2026 a l'Espai 30 de Barcelona amb la presència de l'escriptor Vicenç Villatoro. Aquesta iniciativa es regeix per les bases que figuren a continuació.

BASES

- El certamen **Papers Robats que Cremen** és obert a tothom, sense límit d'edat ni de cap altra condició.

- S'estableixen dues categories: a) fins a 17 anys; b) 18 o més anys.

- Les persones que hi participin han d'enviar una obra, de tema lliure i en format prosa, d'un mínim de 125 paraules i d'un màxim de 250, en la qual hi aparegui l'expressió "papers robats que cremen".

- Cada concursant només podrà enviar un sol text, en català o en castellà, i que ha d'incorporar un títol diferent del lema del certamen (*Papers Robats que Cremen*).

- El text cal enviar-lo via correu electrònic, en format Word o pdf, a l'adreça lsemxlletres@gmail.com. En un document a banda, també en format Word o pdf, hi figuraran les dades personals del concursant (nom, cognoms, adreça, adreça electrònica, telèfon i data de naixement).

- El termini de recepció de materials es considerarà exhaurit el 27 de març de 2026 a les 23:59:59 hores.

- L'organització informará els remitenters de la correcta recepció de les propostes enviades o, en el seu defecte, dels motius pels quals es

rebutja, sense estar obligada a mantenir més comunicacions amb els concursants.

- L'organització garanteix l'honestedat en el procés d'avaluació, tot remetent al Jurat del certamen els treballs presentats sense cap signe que pugui identificar-ne l'autoria. Els membres del Jurat, cadascun dels quals farà la seva valoració de manera individual, no coneixeran el resultat final del certamen fins que es faci públic en el decurs de l'acte corresponent, el **17 d'abril de 2026**, a les 7 del vespre, a l'Espai 30 de Barcelona.

- L'organització no està obligada a fer arribar els premis assignats a les persones guanyadores si aquestes no són presents a l'acte de lliurament i no assignen cap representant al seu lloc.

- En funció dels materials rebuts, l'organització es reserva la decisió de quins textos seran llegits públicament en el decurs de l'acte esmentat i quins seran remesos a **La Sagrerina** i/o a **Tota La Sagrera** per a la seva publicació en aquests mitjans.

- Els materials presentats quedaran en poder de l'organització, que es reserva el dret d'exposar-los o publicar-los (tot i que sempre seria fent esment de la seva autoria), com també de la possibilitat de la seva destrucció.

- Els guardons del certamen són merament honorífics, atès que no es contemplen premis materials ni econòmics, ja que la iniciativa persegueix un objectiu purament participatiu i de promoció cultural.

- Les persones que participen en aquest certamen accepten les bases aquí exposades i, davant qualsevol dubte o aspecte no contemplat, serà l'organització qui prengui la decisió que consideri més justa i adient.

EL CANT CORAL, UNA SOLA VEU

Joan Amades (1890-1959) va recórrer tot el país recopilant cançons i fets folklòrics de la nostra terra i ens explica, en els seus extensos estudis, que les persones sempre hem cantat i ho hem fet, majoritàriament, en grup.

El cant coral és una activitat d'equip. El més bonic del treball en equip és que sempre tens altres persones al teu costat, i ens reporta valors que ens fan el nostre dia a dia més planer i ple. Per formar part d'una coral ens cal constància. Encara que faci fred o calor sentim necessitat d'assistir als assajos, els companys i companyes ens necessiten, perquè cada cantaire compta. Hi trobem companyia i estima, volem fer bé les coses per nosaltres i per les persones que tenim al costat. És plaent sentir la seva veu com es fon amb la nostra i tot l'equip seguim el camí que ens indica la directora.

Veus de la Sagrera és una coral de persones de més de seixanta-cinc anys, la majoria de les quals som dones. Cantar en una coral és un projecte conjunt, de grup, on tothom és igual d'important, ens ajudem els uns als altres. L'ego de l'lluïment individual el deixem a casa i donem pas al lluïment col·lectiu.

Cantar és un exercici per cultivar la memòria, aprendre les lletres ens reporta un esforç i una satisfacció. Mantenir una veu bonica és un plaer. Interpretar una cançó, posar-hi sentiments ens emociona a nosaltres i els que ens escolten.

Anar a l'assaig setmanal és una benedicció, sortir de casa amb un bon motiu, arreglar-te perquè els companys et vegin bé, té un valor indiscutible. Sortim dels assajos millor de com hi hem entrat.

Assagem i ens preparam per oferir al públic un concert, el qual és un acte d'estima que volem fer arribar als espectadors, volem que els emocioni i els produeixi plaer. Nosaltres ho donem tot, hi posem el cor i tot el que hem après durant els assajos. Som una sola veu, estiguem a la primera o a la segona fila, a la dreta o a l'esquerra. Quan s'acaba estem satisfets, sentim benestar perquè ens hi hem esforçat.

Convidem les persones de la nostra edat que vinguin a cantar amb nosaltres, assagem els dijous de 10 a 11'30 al carrer Garcilaso 103. Sereu molt benvinguts i benvingudes. La coral forma part de l'entitat **La Sagrera Es Mou**.

Hi ha una dita catalana que diu: *On hi ha música, mala cosa no hi pot haver*.

Veus de la Sagrera de LSEM

TOTA LA SAGRERA 212 · FEBRER 2026 | 21

DONES. TERRA, I RESISTENCIA A GUATEMALA - TEXT II

Infàncies ferides: violència masclista i embarassos de nenes a Guatemala

La boira de la matinada encara s'aferra als sostres de làmina quan canta el gall i el dia comença a les comunitats d'Alta Verapaz. A aquesta hora, moltes nenes ja estan despertes. Algunes s'allisten per a anar a escola; unes altres, encara que ningú ho digui en veu alta, saben que no tornaran. En els seus cossos petits s'ha instal·lat una violència que no van triar, una ferida silenciosa que canviarà les seves vides per sempre. És una violència que no sempre deixa marques visibles, però que pesa, s'incrusta i condiona el futur abans fins i tot que puguin nomenar-lo.

Silencis que pesen més que les muntanyes que envolten les seves llars. Silencis que s'amaguen en els passadissos de les cases, als patis de terra, a les aules on una nena baixa la mirada quan la mestra pronuncia la paraula "violència". Són silencis densos i antics, teixits amb por, vergonya i impunitat, que embolcallen històries massa dures per a una infància i que es repeteixen de generació en generació, com si el dolor també s'heretés.

A Guatemala, com a altres llocs, la violència masclista no fa soroll. Arriba en silenci, es queda a casa i es normalitza. S'expressa en mirades que manen callar, en portes que es tanquen, en secrets familiars que pesen més que la vergonya. Per a les nenes indígenes de les zones rurals, aquesta violència no és una excepció: **és una estructura persistent que travessa llars, comunitats i institucions.**

"Va deixar de venir de sobte", recorda una mestra rural. **"Tenia bones notes. Un dia ja no va tornar".** Dies després van saber que estava embarassada. Tenia dotze anys. Ningú va parlar d'agressió. Ningú va ser denunciat. La nena va passar d'alumna a mare sense transició, sense protecció i sense justícia.

Els números confirmen el que des de fa anys coneixen les aules, les llevadores i les comunitats. **Segons l'informe 2025 de l'Observatori de Salut Reproductiva de Guatemala (GOSAR),** el registre de naixements de mares entre 10 i 19 anys es van documentar 56.889 naixements: 54.788 nadons eren de mares d'entre 15 i 19 anys, i 2.101 de nenes d'entre 10 i 14 anys. En un país on l'edat legal de consentiment és de 14 anys, aquestes xifres no admeten ambigüitats. UNICEF estima que aquesta realitat equival a almenys **17 casos diaris de pederàstia: disset infàncies fetes fallida cada dia.**

Els embarassos de nenes d'entre 10 i 14 anys constitueixen una de les expressions més extremes d'aquesta violència estructural. **"Per a què denunciar si no passa res?"**

"La majoria no denuncia", explica una líder comunitària. "No perquè no vulguin, sinó perquè no saben a on anar, perquè el jutjat és lluny, perquè no hi ha qui tradueixi, perquè tenen por que ningú les cregui". Aquesta por té fonament: **la justícia, quan la busquen, gairebé mai arriba.** Entre els mesos de gener de 2018 i setembre de 2023, amb prou feines es van registrar 136 ordres de processament i 102 condemnes en tot el país.

L'informe **"Niñas teniendo niños" (2022-2024), de la Oficina de Derechos Humanos del Arzobispado de Guatemala ODHAG** (<https://www.odhag.org.gt/>), recull estadístiques i testimonis que es repeteixen una vegada i una altra: agressors pròxims, famílies paralizades per la por, institucions absents. La majoria dels casos esdevenen en contextos de pobresa, ruralitat i pertinença a pobles originaris, on denunciar implica exposar-se, caminar hores, fer front a tràmits incomprensibles i reviu la violència una vegada i una altra.

Però l'agressió no posa fi a l'abús; moltes vegades és només l'inici d'una violència més prolongada. Continua quan **l'Estat obliga les nenes a portar a terme embarassos forçats.** A Guatemala, l'avortament està penalitzat gairebé íntegrament. Només es permet quan la vida de la dona corre perill i sota certificació mèdica. "Aquí no hi ha metges", diu una llevadora. "I quan arriben, ja és tard". La distància, la falta de personal, l'absència d'atenció intercultural i el reconeixement tardà de l'embaràs converteixen aquesta excepció legal en una promesa que mai aconsegueixen les nenes rurals.

A la maternitat forçada se suma un altre cop silenciós: la pobresa i la desnutrició. Segons dades oficials, gairebé el 60% dels nens amb **desnutrició crònica** neixen de mares adolescents. **El cercle es tanca de pressa: una nena violentada, una maternitat imposada, un nadó amb fam, una vida marcada des de l'inici.**

L'educació sexual integral, encara feble o inexistent en molts territoris, podria prevenir gran part d'aquesta tragèdia. Però la resistència social, religiosa i política a aquest tema deixa a nenes i nens sense eines per a comprendre el seu cos, els seus drets i els límits que han de ser protegits. Sense informació, són més vulnerables, més manipulables, més silenciosos.

No obstant això, fins i tot en aquest escenari, hi ha resistències que no surten en les estadístiques: llevadores que pregunten amb cura i sensibilitat; mestres que no miren cap a un altre costat; dones que acompanyen sense jutjar; joves que comencen a posar paraules on abans només hi havia silenci. Són gestos petits, però sostenen el teixit comunitari.

En la cosmovisió q'eqchi', la terra no és un objecte: és un ésser viu, "Posseïdor de la Terra". La vida s'entén com un equilibri entre persones, naturalesa i comunitat. Quan la violència entra en els cossos de les nenes, aquest equilibri es trenca. I sanar-ho no és només una tasca individual: és una responsabilitat col·lectiva.

Parlar d'aquestes històries no és per recrear-se en el dolor. És nomenar-ho per a transformar-ho. Cap nena hauria de ser mare. Cap infància hauria de créixer amb por o amb fam. Preguntar **pel ch'ool, (pel cor),** és preguntar-nos també com a societat què estem disposats a canviar i que podem fer.

Perquè la dignitat no es negocia. Es cuida, es defensa i es construeix, cada dia, en comunitat.

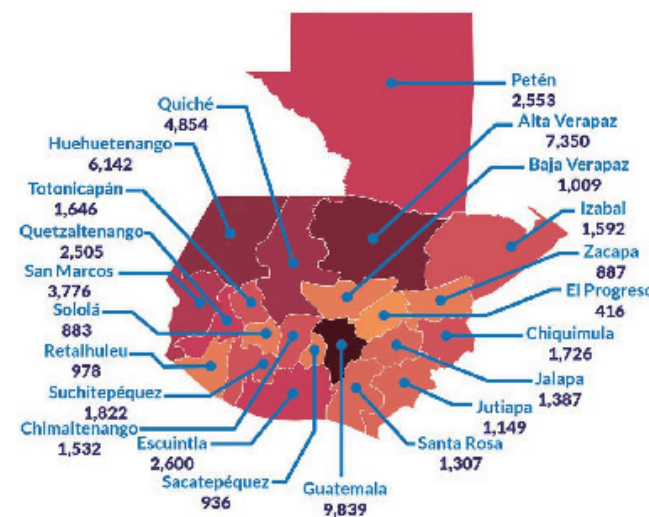
Margarida Giralt,
La Sagrera En Femení

Si vols saber m'és coses sobre Guatemala, del **2 al 16 de març**, al **CENTRE CÍVIC LA SAGRERA**, carrer Martí Molins 29, hi haurà l'exposició Projecte Social **"ENTRE EL TELER I EL SILENCI: DONES Q'EQCHI' I LA LLUITA PER LA VIDA A GUATEMALA"**, a càrrec de Margarida Giralt. **Entrada lliure. Dimarts a les tardes, sala tancada.**

Mostra de la vida quotidiana de les dones del poble maia **q'eqchi** (Alta Verapaz, Guatemala) que teixeixen la seva història entre fils de dolor, dignitat i esperança. Treball, sembra, teixit i cura, com a resistència silenciosa enfront de la pobresa, el racisme i l'herència colonial. També es denuncien les maternitats forçades i la violència sexual contra milers de nenes víctimes d'un sistema que les fa callar.

Registros de nacimientos Madres entre 10 - 19 años Enero a diciembre - Año 2025

56,889 Registros de nacimiento
54,788 Madres entre 15 - 19 años
2,101 Madres entre 10 - 14 años

Activitats 8M

Del 2 al 16/3:

Exposició Projecte Social "Entre el teler i el silenci: dones Q'eqchi. La lluita per la vida a Guatemala. CC La Barraca. Inauguració: dilluns 2/3 a les 17:30 h

19/03:

10ª Concentració contra la violència masclista i els feminicidis i en memòria de les víctimes. Plaça dels Jardins d'Elx, 19:00h

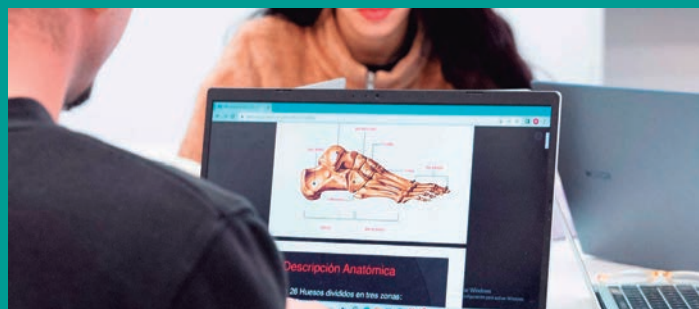
26/03:

Taula de Dones Sàvies: Les cures. Torre de La Sagrera, 18:30h

Amb el suport de:

Torre de la Sagrera
 C/ Berenguer de Palou, 64-66
 Tel.: 931 53 83 81

Instagram: [losagreraenfemeni](https://www.instagram.com/losagreraenfemeni)
 adreça e: losagreraenfemeni@gmail.com

Treballar ajudant els altres en l'àmbit de la salut és una meta assolible, encara que no puguem assistir a classes de forma presencial, mitjançant la formació a distància.

La formació sanitària en línia permet compaginar estudis i vida privada. La clau és triar programes que ofereixin un tracte proper, un acompanyament continu i un seguiment personalitzat, facilitant l'ús de les eines digitals perquè el maneig tecnològic no sigui una barrera, sinó una ajuda en la teva formació professional.

AUXILIAR D'INFERMERIA I IMATGE PER AL DIAGNÒSTIC ONLINE A SAM CLARET

Aquesta escola sanitària ubicada al cor de la Sagrera (C. Sant Antoni Maria Claret 363 - 371) fa més de 25 anys que forma professionals de la salut i gairebé 15 que ofereix formació *online* del **CFGM Cures Auxiliars d'Infermeria (TCAE)** i del **CFGS Imatge per al Diagnòstic i Medicina Nuclear**, amb grans resultats.

PRINCIPALS AVANTATGES D'ESTUDIAR UN CF SANITARI ONLINE

- Flexibilitat horària: tu tries quan estudiar, ideal si treballes o tens responsabilitats familiars.
- Accés des de qualsevol lloc: només necessites connexió a internet per seguir les teves classes.
- Aprenentatge personalitzat: pots avançar al teu ritme amb itineraris fets a mida.
- Suport constant: tutors i professors t'acompanyen durant tot el procés, realitzant un acompanyament pedagògic continuat per resoldre qualsevol dubte.
- Instal·lacions obertes: encara que estudiis en modalitat a distància, les instal·lacions de SAM Claret a la Sagrera (Barcelona) estan disponibles per a tot l'alumnat.
- Pràctiques presencials garantides: realitzaràs formació pràctica en centres sanitaris públics i privats.

Un dels factors decisius per facilitar l'aprenentatge a distància és l'acompanyament continu. Guiar els estudiants a distància és clau perquè, a més de beneficiar-se de la flexibilitat i l'autogestió d'estudiar *online*, se sentin orientats davant qualsevol dubte.

PRÀCTIQUES PRESENCIALS EN HOSPITALS DE REFERÈNCIA

I un dels majors temors de qui es planteja estudiar *online* és perdre el component pràctic. No obstant això, els cicles sanitaris *online* combinen teoria digital, tallers pràctics amb el simulador a la pròpia escola i pràctiques reals en centres sanitaris, cosa que garanteix una formació completa.

A SAM Claret les pràctiques es realitzen en hospitals, clíniques i residències públiques o privades, permetent que els alumnes visquin el dia a dia de l'entorn sanitari i apliquin allò après.

I, a més, tots els estudiants compten amb el suport de les tutores de pràctiques, que els guien per treure el màxim profit de l'experiència laboral als centres sanitaris.

ALTRES AVANTATGES DE LA FP SANITÀRIA ONLINE OFICIAL

- Obtindràs un títol oficial amb la mateixa validesa que en modalitat presencial.
- Accediràs a recursos digitals interactius: vídeos, simuladors, qüestionaris, fòrums i tutories.
- Podràs compaginar els teus estudis amb la teva vida personal o laboral.
- Aprenderàs amb professors experts en sanitat i educació *online*, perquè l'equip docent està format íntegrament per professionals en actiu del sector sanitari.

CONSELLS PER APROFITAR AL MÀXIM LA FORMACIÓ PROFESSIONAL SANITÀRIA ONLINE

Estudiar un CF *online* t'ofereix llibertat, tant en el teu dia a dia com a mitjà termini, perquè es configuren itineraris personalitzats per a què cada alumne avanci al seu ritme.

Però estudiar *online* també exigeix compromís i organització. Aquí tens alguns consells pràctics per tenir èxit:

- Organitza el teu temps: marca't objectius i un horari d'estudi.
- Participa en les classes virtuals i fòrums: no estàs sol; el contacte amb altres estudiants és clau.
- Aprofita les tutories: pregunta, resol dubtes i mantén comunicació amb els teus professors.
- Sigues constant: la disciplina és la clau de l'èxit en la formació a distància.
- Viu les pràctiques amb actitud professional: seran la teva millor carta de presentació laboral.

EL TEU FUTUR COMENÇA AMB UN CF SANITARI ONLINE

Optar per estudiar una Formació Professional Sanitària *online* és molt més que una decisió acadèmica, és una aposta pel teu futur, la teva estabilitat i la teva vocació d'ajudar els altres.

Tant el Grau Mitjà en Cures Auxiliars d'Infermeria com el Grau Superior en Imatge per al Diagnòstic i Medicina Nuclear són titulacions oficials i homologades, amb alta ocupabilitat i grans oportunitats de desenvolupament professional.

I a SAM Claret demostren que l'educació sanitària *online* pot ser tan completa, humana i pràctica com la presencial, oferint el millor dels dos mons: formació flexible + experiència real.

Perquè tenir cura dels altres comença cuidant la teva formació. I amb el CF sanitari *online*, pots fer-ho al teu ritme, des d'on tu triïs i amb totes les garanties de qualitat.

Més informació a <https://www.samclaret.com/>

SANITAT, PER UN NOU MODEL

Al número anterior parlàvem de la necessitat d'abolir la Llei 15/1997, sobre l'habilitació de noves formes de gestió del Sistema Nacional de Salut, i deiem: «amb aquesta llei va començar tot». Doncs bé, cada vegada són més les veus que demanen la seva derogació. És al carrer, són els actors que participen d'una manera o d'una altra (professionals, usuaris...) en el camp de la sanitat catalana i estatal els que afirmen que «**És hora d'acabar amb el mercantilisme a la sanitat: per una nova llei que permeti una sanitat 100 % pública**»

El problema ve de lluny, i malament faran els gestors actuals si no ho assumeixen, si no comparteixen la realitat que s'han trobat i no prenen les mesures pertinents. Com més triguin a posar fil a l'agulla, pitjor; més responsabilitats hauran d'assumir quan el sistema actual es deteriori encara més.

Per començar i deixar palesa la necessitat de fer alguna cosa, n'hi ha prou de dir que no hi ha ni un sol organisme a Catalunya que s'atreveixi a concretar quants professionals atenen la sanitat catalana. Sense aquesta dada, com es poden posar remei a les mancances?

Les llistes d'espera es mantenen, tot i que és evident que s'estan fent esforços per reduir-les; els professionals han mostrat el seu descontentament amb una vaga fa només uns dies; les urgències ocupen els passadissos; els centres sanitaris estan en màxims d'ocupació (tot i que es dirà que això respon a una qüestió estacional).

D'altra banda, ¿es pot esperar que institucions confessionals, que formen part del patronat de fundacions que gestionen centres hospitalaris concertats o privats, atenguin eutanàsies, avortaments o apliquin tractaments pal·liatius, encara que es compleixin tots els requisits legals? Cal jugar els drets a l'objecció dels professionals amb els drets dels ciutadans, però cal recordar que una institució no pot ser objectora.

Així doncs, la qüestió contractual de les concertacions, concessions, consorcis, etc., deixa molt a desitjar, atesa la naturalesa de les institucions titulars dels diferents centres hospitalaris. Tot això també hauria de ser motiu de revisió, ja que transcendeix, d'una manera o d'una altra, en els serveis que presten, és a dir, en l'atenció als ciutadans, que al cap i a la fi són els qui paguen els serveis. Res no és gratuït: es paga en diferit via impostos, però res no és gratuït.

A més a més, el sistema de contraprestació de serveis sanitaris, segons un informe de la Sindicatura de Comptes*, es troba en situació de pròrroga des de fa massa anys, presenta una feblesa jurídica per manca d'empara legal, i la conclusió de nul·litat de ple dret, des del punt de vista jurídic, és d'una gravetat extrema.

Partint de la llarga experiència dels darrers quaranta anys, en què la sanitat a Catalunya s'ha gestionat amb criteris economicistes de concertació i d'interessos privats, i observant els símptomes constants i contundents d'esgotament del sistema, es fa necessari un canvi de model en què quedin clars els objectius, la destinació dels recursos necessaris (humans i materials), i que doni lloc a un sistema eficaç, participatiu i transparent.

Amb aquests antecedents, els moviments socials i altres entitats preocupades per les deficiències que constantment mostra la nostra sanitat (malgrat els excel·lents professionals) han assumit la tasca d'activar una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per blindar el caràcter 100 % públic del Sistema Nacional de Salut: **Una llei per a la gestió pública directa, universal i sense ànim de lucre del sistema sanitari.**

Promoure una ILP té un doble objectiu: d'una banda, mostrar al govern el descontentament social amb el procés desenfrenat de privatitzacions actual, i d'altra banda, portar a l'opinió pública el debat sobre la necessitat de revertir tot allò que l'actual model de gestió del nostre Servei Nacional de Salut ens ha portat.

Antonio I. Alonso

*Per a més informació: <https://lnq.com/l7M9o>

Bareche
Creadors pastissers

Bcn f t i M R

C/Sant Antoni Mª Claret, 484
(Cantonada C/Hondures)

Farmàcia Anna Lloberas

Horari:
De dilluns a divendres
8.30h a 21h
Dissabtes de 9h a 14h

CI Hondures, 65
08027 Barcelona
telèfon 933 499 070

FRANCISCO IBÁÑEZ

Continuant amb els articles d'autors de còmic importants, en aquest parlaré del que, possiblement, sigui el més conegut d'Espanya: Francisco Ibáñez, creador de nombrosos personatges com ara **Rompetechos**, **Pepe Gotera** i **Otilio** o, sens dubte, els més populars: Mortadelo i Filemón, que al llarg de la seva història han venut més de 60 milions d'exemplars només a Espanya. Aquesta xifra és la que ofereixen les editorials i els mitjans especialitzats, tot i que alguns articles de premsa eleven les vendes totals de l'obra d'Ibáñez —incloent-hi totes les seves sèries— per sobre dels 100 milions d'àlbums.

Francisco Ibáñez Talavera va néixer el 1936 a Barcelona, quatre mesos abans del començament de la Guerra Civil. El 1950 va entrar a treballar com a grum (botones) en un banc, etapa que, segons va explicar ell mateix, li va servir d'inspiració per crear un dels seus personatges, **el botones Sacarino**. Va combinar aquest treball amb col·laboracions en diverses revistes infantils, com ara Nicolás o La Risa.

L'any 1957, Ibáñez va decidir dedicar-se per complet a la historieta. A l'agost va començar a treballar per a la potent **editorial Bruguera**. L'any següent, va publicar la primera entrega de Mortadelo y Filemón a la revista Pulgarcito. Des de llavors, i

durant la dècada de 1960, va anar creant i adaptant algunes de les seves millors sèries per a diferents revistes de l'editorial: La familia Trapisonda (1958), 13, Rue del Percebe (1961), El Botones Sacarino (1964) i Pepe Gotera y Otilio (1966).

Influenciat pel còmic francobelga, el 1969 va publicar la primera història de llarga durada: El sulfato atómico, on es va assentar les bases que definirien Mortadelo i Filemón com una paròdia del món dels espies. El nou model va triomfar tant a escala nacional com internacional i Bruguera ho va explotar publicant capçaleres com Mortadelo (1970), Super Mortadelo (1972), Mortadelo Gigante (1974) i Mortadelo Especial (1975), sovint sense respectar els seus drets laborals. Això l'obligava a treballar a preu fet (fins a 40 pàgines setmanals), abandonar els seus altres personatges i recórrer a col·laboradors. En aquesta època, només va crear un personatge nou: Tete Cohete (1981).

El 1985, va abandonar Bruguera, que es va quedar amb els drets dels seus personatges. Va treballar per a una altra editorial, **Grijalbo**, on va crear nous personatges per a la revista Guail: així van néixer Chicha, Tato y Clodoveo, de profesión sin empleo i 7, Rebolling Street.

Després de la publicació, el 1987, de la Llei 22/1987 de Propietat Intel·lectual, que confirmava la

propietat de les obres per part dels autors, Ibáñez va incorporar-se a Ediciones B i, des d'aleshores, va passar a realitzar uns sis àlbums nous de Mortadelo y Filemón per any. Va morir el 15 de juliol de 2023 a la seva ciutat natal, Barcelona.

Pel seu paper fonamental fomentant la lectura de generacions d'espanyols, s'ha proposat moltes vegades que el dibuixant fos guardonat amb el Premi Princesa d'Astúries, que mai va arribar a rebre. Sobre les successives candidatures, l'historietista va afirmar:

“Per a mi el premi de veritat és quan veig aquell nen que ve perquè li signi el llibret, que m'està mirant encantat, amb els ulls com a plats pensant que està amb una mena d'heroi, i la mare li diu: «Però, Pepito, no volies dir alguna cosa al senyor Ibáñez?». Però Pepito no diu res, està amb aquells ulls oberts i s'emporta el llibre signat com si fos el tresor més gran del món. Els premis oficials o els certificats... Jo tinc aquí un certificat que diu: «Francisco Ibáñez està vacunat contra la verola». Aquest és l'únic certificat que val! [riu]

Moltes gràcies, mestre, per fer riure a milers i milers d'infants, entre els quals estic jo.

Carlos Calzada
Llibreria Ulises

El GASPAP

COME Y BEBE QUE LA VIDA ES BREVE

Disfruta de los sabores de siempre en un entorno familiar con nuestra selección de tapas y cocina tradicional española. Apostamos por ofrecer una experiencia gastronómica de alta calidad sin renunciar a un buen precio.

CARRER DE LES ANTILLES, 11, SANT ANDREU,
08027 BARCELONA

931 45 15 80
ELGASPAR ES

TAPAS HECHAS CON TRADICIÓN Y CARÍÑO

¡Ven a El Gaspar y prueba lo mejor de nuestra cocina!

VERMUTERIA PIGO FINO

El nuevo punto de encuentro en La Sagrera.
¡Vermut, tapas y buena compañía!

Carrer de les Antilles, 11
La Sagrera 08027 Barcelona
931 45 15 80

Biblioteca La Sagrera - Marina Clotet

ALBETS, Montse. Només terra, només pluja, només fang. Edicions del Periscopi, 2024. 201 pàgines.

La primera novel·la que publica Montse Albets destaca sobretot pel seu ús del llenguatge i com ens connecta amb el nostre passat. Ambientada a un poble molt petit del que no se'n diu el nom, la història gira al voltant d'un personatge central marcat per la pèrdua, paralitzat pel dol. El to de l'obra m'ha fet pensar en "La campana de vidre" de Sylvia Plath per com tracta un tema també sap trobar esclatxes per a l'humor. La que va ser el Premi Llibreter 2025.

LIBERTAD, Eva. Sorda. A Contracorriente
Films, 2025

Una dona sorda està a punt de tenir una filla amb la seva parella oïdora. L'arribada de la nena alterarà la relació, i porta la dona a afrontar la criança del bebè en un món que no està fet per a ella. Protagonitzada per Miriam Garlo, germana de la directora, i Álvaro Cervantes, aquesta exploració de les pors, els dubtes i la incertesa de la maternitat en una societat pensada per i per

a persones oïdores es va emportar l'ovació i el Premi del Públic en la Berlinale.

Una pel·lícula molt necessària. L'art està per a entretenir, però també per a emocionar-nos i educar-nos sobre realitats de les quals no som conscients, o si ho som, no les coneixem a fons. L'art també ha de tenir un component de compromís social.

Biblioteca La Sagrera-Marina Clotet

C/Josep Soldevila, 9
08027 Barcelona
Tel 93 340 86 75
b.barcelona.mc@diba.cat
www.bcn.cat/biblasagrera

SEKANINIVÁ, Štěpánka. Diari d'una abella. Animallibres, 2025. 36 pàgines.

Com viuen les abelles, com transcorren els seus dies? I què fan als ruscs?

Si algun cop t'has fet aquestes preguntes les respostes són en aquestes pàgines, ja que aquest llibre ple de flors i bronzits és el diari d'una abella. Sabies que aquests insectes fan feines diferents al llarg de la seva vida? I saps què fan exactament els abellots? Si ho vols saber ha arribat l'ari de la laboriosa abella Matilda. I si ets emplar les il·lustracions, també gaudiràs. en. Som-hi!

HOSKINS, Tansy E. Manual anticapitalista de la moda. Capitán Swing, 2025. 376 pàgines.

La indústria de la moda sol presentar-se com un territori de creativitat i glamur, però a les seves costures s'amaguen històries de precarietat laboral, devastació ambiental i control dels cossos.

Aquest llibre analitza com la moda reflecteix relacions de poder. Hoskins

traça un mapa on conflueixen fàbriques a Bangla Desh amb salaris de misèria, combustibles fòssils convertits en tèxtils i químics tòxics abocats en rius. Mentrestant, a l'altre extrem, passarel·les i campanyes publicitàries alimenten una ansietat que empeny a consumir-ne més, associant valor personal amb la capacitat de compra.

L'autora ens proposa observar la roba amb altres ulls, reconèixer les històries que carrega i preguntar-nos quin sistema s'alimenta amb cada peça de roba que comprem.

Horari de la biblioteca:

Dilluns: de 15,30 a 20h.
Dimarts, dimecres, dijous i divendres: de 9,30 a 13,30h. i de 15,30 a 20h. Dissabtes de 10 a 14h

L'entitat fotogràfica de la Sagrera.
Febrer 2026

La Sagrera a través del visor: descobreix PhotoSagrera

Alguna vegada t'has aturat a observar com incideix la llum de la tarda sobre la xemeneia de la Nau Bostik o la geometria del nou parc lineal? Si tens una càmera guardada en un calaix o simplement tagrada capturar moments amb el mòbil, PhotoSagrera és el lloc on la teva afició pot cobrar vida.

Més que una associació som una comunitat de veïns units per una mateixa mirada: la curiositat pel nostre entorn i les ganes d'aprendre junts. En un barri amb una identitat tan marcada com el nostre, la fotografia es converteix en l'eina perfecta per redescobrir el que és quotidià.

Què fem a PhotoSagrera?

La nostra activitat està pensada perquè qualsevol persona, sense importar-ne el nivell tècnic, trobi el seu espai. Aquestes són les nostres dades d'identitat:

- **Sortides fotogràfiques:** organitzem quedades per explorar racons del barri i de Barcelona. També solem fer almenys una sortida, voluntària, amb una durada de 2 o 3 dies a destinacions més allunyades. És la millor manera de practicar en un ambient relaxat i aprendre dels companys sobre el terreny.

- **Formació i tallers:** des de conceptes bàsics d'exposició fins a tècniques d'edició. A PhotoSagrera creiem que sempre hi ha alguna cosa nova per aprendre, ja sigui manejant la manera manual o millorant la composició.

- **Exposicions col·lectives:** no hi ha res més gratificant que veure la teva obra penjada a les parets del barri. Participem activament a esdeveniments locals per mostrar el talent dels nostres socis i compartir la nostra visió amb la resta de veïns.

- **Xerrades i projectes:** compartim els nostres treballs, analitzem referents i debatем sobre l'art fotogràfic a les nostres reunions periòdiques.

A PhotoSagrera el que compta és la passió per capturar el moment. Si comenceu, trobareu suport i consells pràctics; si ja tens experiència, trobaràs un col·lectiu amb què elevar els teus projectes creatius i compartir coneixements. Vine a conèixer-nos! Si vols estar al dia de les nostres activitats, visita'ns a la nostra web i xarxes socials, o passa't els dimarts a la tarda pel Centre Cívic "La Barraca", on celebrem la nostra reunió setmanal.

Visita nuestra web
Associació PhotoSagrera
www.photosagrera.com

Jordi Gualandrea

Jordi Palomares

Juan Ramón Elias

El racó de la literatura

L'HABITACIÓ 444

A la ciutat de Lleida, al carrer de l'Assalt número 444, hi ha un hotel vell i oblidat: l'Hotel D'Aspecte. La seva façana ennegrida i els finestrals esquerdats semblen testimonis muts del pas del temps. Els veïns l'eviten, i quan el miren, ho fan amb temor als ulls.

Diuen que l'hotel està maleït, però cap història és tan aterridora com la de l'habitació 444. Ningú que hi ha dormit n'ha sortit indemne. Alguns han desaparegut. Altres han estat trobats morts, amb el rostre desfigurat pel terror i les mans crispades, com si s'haguessin defensat d'alguna cosa... invisible.

Fa anys, aquell hotel era un asil per a malalts mentals. L'habitació 444 era la cel·la d'un pacient anomenat Gaspar Verdaguer. Era un home alt i prim, amb uns ulls profunds i apagats, i un somriure torçat que mai no desapareixia. Ningú sabia exactament què tenia, només que murmurava paraules en un idioma desconegut i cridava durant hores a la nit.

Un dia, el van trobar mort, estirat a terra. El seu cos era sec, com si li haguessin xuclat l'ànima. Després d'això, l'asil va començar a decaure i, pocs anys després, va tancar. Més tard, l'edifici es va convertir en hotel, però la maledicció va quedar-hi atrapada.

Alguns diuen que en Gaspar havia estat obsessionat amb els miralls, que parlava amb el seu reflex com si fos una altra persona. Hi ha qui assegura que venia d'una família que practicava rituals prohibits, i que ell mateix deia ser el darrer hereu d'una maledicció antiga.

La nit d'en Roger

Un fred vespre de novembre, Roger Solé, un periodista jove i escèptic, va decidir passar una nit a l'hotel. Volia fer un reportatge per desmentir les històries paranormals.

Abans d'anar-hi, va fer una trucada a la seva parella:

—Estàs segur d'això, Roger? —li preguntà la Clàudia, preocupada.

—És només un hotel vell. Faré quatre fotos i passaré la nit com qualsevol altra. Demà t'ho explicaré tot i riurem, ja ho veuràs.

—D'acord, però envia'm un missatge abans de dormir.

—Promès.

Quan va arribar a recepció, el va rebre un home prim, de pell pàl·lida i ulls enfonsats.

—Bon vespre. Tinc reserva per a aquesta nit —va dir en Roger, amb veu segura.

El recepcionista va mirar el registre, però quan va veure el número d'habitació, va empallidir.

—L'habitació 444? —va murmurar—. Senyor... No ho faci. Aquesta habitació no és segura.

—No creu en fantasmes, oi? Jo tampoc —va dir en Roger, somrient, tot i que per dins va notar una petita punxada d'inquietud.

Finalment, el recepcionista li va lliurar la clau amb la mà tremolosa.

—Si sent... coses, no obri cap porta. No parli amb ningú. Sobretot, no es miri gaire estona al mirall.

En Roger va arronsar les espatlles i va pujar fins a la quarta planta. El passadís estava mal il·luminat i feia fred. Tan bon punt va obrir la porta de l'habitació 444, va notar una forta olor d'humitat i de fusta podrida. L'aire era glaçat.

Hi havia un mirall antic, enorme, davant del llit. L'envoltava un marc fosc, amb formes estranyes gravades, com símbols que no entenia. Quan s'hi va mirar, va tenir la sensació que alguna cosa no quadrava, però no sabia què era.

Va deixar la maleta, va encendre la gravadora i va començar a parlar-hi:

—22:45. Em trobo a l'habitació 444 de l'Hotel D'Aspecte. Fins ara, cap activitat estranya. El lloc fa una mica d'angúnia, però no passa res.

Va enviar un missatge a la Clàudia: Tot bé. Fa una mica de fred. T'estimo.

Es va estirar al llit amb la gravadora en marxa. Cap a mitjanit, però, es va despertar sobtadament. El rellotge marcava les 00:04.

Va sentir passos.

Semblaven lents i irregulars, com si algú arrossegues els peus pel passadís. Es va aixecar en silenci. Va obrir lleugerament la porta. No hi havia ningú. Quan va tornar, es va adonar que la gravadora s'havia apagat. No hi havia cap motiu. La bateria era plena.

La por li començava a recórrer l'esquena. Va tornar al llit, però de sobte va sentir un xiuxiueig. Provenia del mirall.

Va mirar cap al vidre. El seu reflex... no el seguia. En Roger respirava amb força, però el reflex somreia.

Un somriure esbiaixat.

Un somriure tort.

—Què... què és això? —va murmurar.

Llavors, unes mans fredes i espectrals van sortir del mirall i el van agafar pels braços. Va intentar cridar, però la veu se li va glaçar dins la gola. Va lluitar, però el mirall el va xuclar lentament, com si la realitat es trenqués com un vidre esquerdat.

Quan el seu cos va desaparèixer completament, el reflex va quedar-se dret, mirant cap a l'habitació. Ara ell era el que estava atrapat al mirall.

L'endemà al matí, la cambrera va obrir la porta per netejar. L'habitació estava buida. Només hi havia el mirall antic, amb un reflex que semblava somriure...

I tu... t'atreviries a passar-hi una nit?

Anna M. Casanova Català

ELS MOTS ENCREUATS DEL TOTA LA SAGRERA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														

HORIZONTALS 1.- Agustinià mig equip de redacció de Tota la Sagrera. Espai de temps de la Sagrera. Repetida al barri de la Sagrera. 2.- Estat que no demana passaport però que sí pot provocar baixes. Demostri amor. 3.- Inici sagrerenc. Té connexió. Complau sense límits i a l'inrevés. A Juan de Garay tenen un altre sentit. 4.- La cua de la cua. Aprofundeix. Es creia ètnicament superior. 5.- Bosni dolent. Les senars dels ebris enrabiats. Els límits de Costa Rica. 6.- Els pisos que més es cotitzen a la Sagrera. Apareixen doblement a Jambrina. Escullen. 7.- La part més negativa del carrer Nobel. Es repeteix al carrer Coll. Esvai dubtes. Possessiu a Ciutat d'Elx. 8.- Sagrerenca honorada amb una Medalla d'Honor de Barcelona 2025 (nom i cognom). 9.- Sistema manc. El que més se sent a Garcilaso. Queda malament si se'n va de puntes. N'hi ha més d'un a la plaça Masadas. 10.- Conrearé només la segona part. Els bons, cal conrear-los. Invertides a les Açores. 11.- Rap sense obrir la boca.

SOLUCIONS

14	T	S	A	R	T		S	A		A	R	O	H	
13	I	T	I		I	C	A	M	S		R	E	C	A
12	T	N	E	C		I	R	E	T	E		P	I	R
11	R	E	F		A	T	E	G	A	R	T		P	R
10	O	R		S	T	I	B	V	H		E	R	V	E
9	C	A	R		A	N		O	S		E	T	S	I
8		O	G	N	E	U	T	V	I	N	O	T	N	A
7	A	T		I	R	V	A	T	C	A		L		O
6	N	E	I	R	T		A	A		S	C	I	T	A
5	A	C		T	I	V	A	N	S	R	E		I	N
4	I	R	A		A	S	N	I	D	N	E		A	U
3	D	E		M	P	T	V	U		I	F	A		S
2	I	M	I	T	S	E		L	A	P	I	R	G	
1	R		A	R	E		O	L	L	I	R	R	A	C
14														

Pot ser vermella o de Metro. Salvatge manera d'actuar. 12.- La part més luctuosa del striptease. Lleuger i poc definit. Els anys del segle. 13.- Ferro enriqueit amb carboni. Plasmacions sense límits. Comença l'itinerari. 14.- Seixanta minuts al barri. Campió al carrer Pegàs. Moble inútil que ens ajuda a tocar la guitarra.

VERTICALS 1.- Al començament de cada carrer de la Sagrera. Dispensa medicaments, però no específics, al carrer Pacífic (nom i cognom). 2.- Plata a la Sagrera. Professora de música que ha estrenat jardins recentment (nom i cognom). 3.- El cor capgirat del barri. Dos romans a Filipines. Tesar sense vocals. Pot esdevenir reina sense haver estat princesa. 4.- El Quimet que fa mig segle va deixar de fer de Koundé. La Marina dels lectors sagrerencs. Dues que es repeteixen a Berenguer de Palou. 5.- Les últimes de Filipines. Neó a aquest mateix arxipèlag. Vocals de la Sagrera. La tònica de Portugal. 6.- Nota de Monlau. Identifiquen el doctor. Lament d'Intelligència Artificial. Horts desvocalitzats. 7.- Compositora catalana que ha estrenat carrer entre Bonaventura Gispert i el Camp del Ferro (nom i cognom) i que acaba lliscant per la darrera filera. 8.- Si marxa d'Olesa, esdevé ultratjada. Despatxa remeis per problemes de salut a Hondures (nom i cognom). 9.- Li han extirpat part de la melsa a aquesta dona. Ocell molt preuat que trobem a Monlau. Desconvoqui. 10.- Equipament del barri que enguany assistirà a la seva reobertura (dues paraules). Trànsit que no canvia de sexe. 11.- Rotem sense obrir la boca. La Trinca ha perdut una tercera part, com ara en Toni Cruz. Repetida a Mossèn, absent a Juliana. A Cardenal i a Tedeschini. Habitual a Rovira i Virgili. 12.- Vocals de Jambrina i de Martí Molins. A Pardo i a Bazán. Vocal que no apareix a La Sagrera Es Mou. Galli a Garcilaso. Actuava. 13.- Compositora que, recentment, ha donat continuïtat a Josep Estivill entre Berenguer de Palou i el carrer Gran (nom i cognom). 14.- La Meridiana ha perdut el cap. Des de Portugal, desembocava a l'antic mercat de la Sagrera.

CONSORCI PER A LA

NORMALITZACIÓ

LINGÜÍSTICA

FARMÀCIA

Susana Serra

La teua salut, la nostra prioritat

Carrer Pacífic, 61 08027 - T. 933 409 520

farmaciaserrasimon@cofb.net

FOTODENÚNCIA

LA NETEJA ÉS COSA DE TOTS.

Portem uns quants anys a la nostra ciutat, incloent-hi el nostre barri, en què hi ha una queixa continuada sobre la manca de neteja, sobre la brutícia que s'escampa pels nostres carrers. Aquesta queixa l'hem feta arribar des de l'AVV en diverses ocasions a les nostres autoritats municipals, especialment a les reunions i trobades amb la regidoria del Districte, als Consells de barri o a les Audiències públiques. L'equip de govern actual va iniciar un pla esmentat Endreça, segons el qual s'augmentaven els serveis de neteja i de recollida d'escombraries, que potser té punts qüestionables i que demanem millorar, però existeix. Llavors, com són possibles les fotografies que veiem aquí?

Aquí, la responsabilitat està repartida entre els responsables municipals i el veïnat poc cívic. Per què diem això? Arran de les obres de remodelació de l'avinguda Meridiana, tant aquesta avinguda com els carrers col·laterals hem vist com les papereres i els diversos contenidors d'escombraries han desaparegut, s'han traslladat o han vist reduït el seu nombre, la qual cosa ha obligat a canviar els usos i costums del veïns.

En algunes ocasions els encarregats de fer aquests canvis han anat posat cartells i indicacions a les tanques de els obres per a que el veïnat sàpiga on ha d'anar a llançar les escombraries i deixalles; però altres vegades aquesta informació no s'ha donat o ha estat insuficient, la qual cosa és denunciable i hauria de tenir responsabilitats d'algun tipus. Però de forma pràctica, això provoca que davant d'una retirada sobtada de contenidors els veïns es trobin en una disjuntiva: o ets responsable i cívic, i malgrat haver de dedicar uns minuts més vas a buscar uns altres contenidors, o et deixes portar per la comoditat irresponsable i incívica, i deixes les bosses d'escombraries, tant reciclables com no, al voltant d'una simple paperera, pensant que algú ja la recollirà i que el problema ja no és teu.

Si us plau, la neteja i el bon estat dels nostres carrers és compartida entre qui mana i el ciutadà. Denunciem els responsables municipals quan siguin ineptes o ineficaços, però demostrem que als ciutadans ens importen els nostres carrers, el nostre barri. Casa nostra no s'acaba a la porta de la nostra llar o la nostra porteria, **la neteja és cosa de tots.**

OPINIONS

Sigo dialogando conmigo mismo, así que hace días me fijé en los nuevos avisos sanción que promueve nuestro ayuntamiento, recordándonos, no muy sutilmente, la mínima educación social-comunitaria que abunda en nuestra ciudad, con una programación muy genérica y también pienso que con poco acierto y respeto para el ciudadano en general, que es, por otra parte, el ciudadano mayoritario y normal.

Habrà sanciones por el botellón, por hacer ruidos, por organizar grafitis, rutas de alcohol, por no rociar con agua los orines de los perros, por la compra o venta del ambulante ilegal, por mostrar partes sexuales en la vestimenta, por orinar en la calle..., y piensas ¡cuántas prohibiciones hacen falta! Pero al momento piensas ¡¡ah nooo!! las bicicletas, patines y todo tipo de artilugios en forma de tabla movable podrán seguir a su aire por encima de

las aceras, saltándose los semáforos, circulando contra dirección, sin ningún complemento luminoso que los haga más visibles, sin ningún tipo de protección para ellos mismos. Pero el final del pasquín también es curioso, BARCELONA.CAT/PLAENDREÇA.

¿Qué tal si cuando se termina uno de los actos autorizados de fiestas, vecinales, o de barrio, se recogieran todas las vallas utilizadas y que todas las señales puestas en árboles y postes que alteraban el sentido de la circulación se ordenaran de nuevo?. Siempre hay de unos y otras que quedan descontrolados, a veces meses, o es que los dejan para el próximo año y yo no sé entenderlo? Y mencionando la palabra entender, no estaría de más que alguien explicara al concejal de turno el tema “predica con el ejemplo”.

Atentamente

Rafael Torres

PER QUÈ?

- ✓ Simple i fàcil, això és el que ens diferencia
- ✓ Sense problemes
- ✓ Clars i honestos
- ✓ Assessorament fiscal
- ✓ Junts fins a l'escriptura
- ✓ Serveis transparents per a totes dues parts
- ✓ Atenció personalitzada
- ✓ Assessorament financer
- ✓ Banc de dades pròpies
- ✓ 12 oficines a peu de carrer

VALORA EL TEU PIS AMB NOSTRA
CALCULADORA EN LÍNIA
Gratis i sense compromís

laclosedelcargol.com

Trunca'ns al **933 404 114**

C. Gran de la Sagrera, 178, Local 1,
08027 Barcelona

Cada agència és autònoma, té la seva pròpia societat i el seu propi AICAT.

VENDRE O COMPRAR
el teu habitatge per només

5000 €
+IVA*

*Per a propietats de fins a 200.000€ que es posin a la venda a Barcelona ciutat.